

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ελπίσει παρασχόν εις την ώριμν ήρωδν θηρασίαν, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως διάγραμμα ήρωδων και χρησιμώτατον εις τοδ' κάθως.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Έσωτερικού δραχ. 7. — Έξωτερικού φρ. χρ. 8
 Δι συνδρομαί ήρχονται την 1ην εκάστου μηνός
 και είνε προπληρωσίαι δι' εν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
 Έν Έλλάδι λεπ. 15. — Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν 'Αθήναις
 'Οδός Αδδλου, 119, έναντι Χρυσσοκληαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3^{ος}.

Έν 'Αθήναις την 6—13 'Απριλίου 1896

Έτος 48^{ον}. — Άριθ 13—14

ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΠ' ΟΛΟΥΣ περισσότερον ή Μάρθα, — ή καλή οί-
 κονόμος μου Μάρθα με τό πλουμιστό της τσεμπέρι
 και με τά άσπρα της μαλλιά, — θάρρηση να ξεχάση
 την Πρώτην μου Κυριακήν!

Θά σας διηγηθώ τό πάθημά της, δια να κρίνετε
 μόνοι σας.

— Μάρθα, έτοιμάσου, της είπα τό Σάββατον τό πρωί·
 αύριον είνε Κυριακή, ή Κυριακή μας, ή Πρώτη Κυριακή
 της Διαπλάσεως. Αύριον θα γίνη εις τό Γραφείόν μου
 ή συναναστροφή των παιδιών. . .

— Έχει να γίνη γλέντι! έπρόσθεσεν ο 'Ανανίας.

— Γλέντι! είπον έν χορῳ αι άδελφαι του.

— Ρόν! ρόν! ρόν! έκαμε και ή Πίσσα.

— Έννοιά σας! εγώ ξεύρω, κυρία, είπεν ή Μάρθα. Να
 ιδήτε πώς θα μείνετε σε όλα εύχαριστημένη. . . εγώ ξεύρω.

Και από την στιγμήν εκείνην, έως την ὄραν της συν-
 αναστροφής, ή Μάρθα, ή άκούραστος, ή δραστηρία Μάρ-
 θα, ήτο εις πυρετώδη κίνησιν. Έφαρεν όλο τό σπίτι άνω

κάτω. Έσφουγγάρισεν, εξεσκόνισεν, εκαθάρισεν, ως να εξημέρωνε καμμία μεγάλη έορτή. Αλλά φαίνεται ότι την περισσότεραν δουλειάν εκαμεν εις τό μαγειρείον. Έκει ήκουα πολύν θόρυβον, εκει ήσαν μαζευμένοι σχεδόν ολοι αι αδελφαι του 'Ανανία. Αλλά τί ήγινετο ακριβώς δέν ήξευρα. Κλεισμένη εις τό γραφειόν μου με τας τώσας και τώσας ασχολίας του φύλλου, ειχα αφήση την Μάρθαν να κάμη δ,τι θέλη, βαβαία ότι θά εκαμναν δ,τι έπρεπε. Πού να φαντασθώ ότι... Αλλά δέν σας το λέγω άκόμη.

Τέλος πάντων εξημέρωσεν ο Θεός την ήμέραν και κατά τά προαπορασιθέντα, μετά τό πρόγευμα, συνηθροίσθημεν ολοι εις τό Γραφειόν, προς συγκρότησιν της Πρώτης Κυριακής. Αι αδελφαι του 'Ανανία εκάθισαν εις τό βάθος, εις έν διβάκιον, εις τό όποιον κατορθώνουν — μυστήριον πώς, — να χωρούν και αι δώδεκα. Αι μεγαλύτεραι κάθονται εις τό μέσον και αι μικρότεραι εις τά άκρα, ώστε αποτελούν μίαν πολύν ιδιόρρυθμον πυραμίδα. Αυπούμαι πού δέν ειπα εις τόν ζωγράφον να σας ζωγραφήση και αυτό τό σύμπλεγμα. Αλλά τί να του πρωτοειπώ, τί να πρωτοκάμη και εκεινος... Απέναντι, εις τό γραφειόν, ισοποθετήθη ο 'Ανανίας και ακάθισεν ολους τούς χαρτινους αντιπροσώπους, ολας τας επιστολάς των μικρών μου φίλων. Αυτός επρόκειτο ναρχισή την ανάγνωσιν. Έγώ εκάθησα εις την συνειθισμένην μου πολυθρόναν και έτοιμάσθηκα νακούσω... Πιστεύσατέ με, μικροί μου φίλοι, την στιγμήν εκεινην ήμην πολύν συγκεκινημένη. Ίδου λοιπόν τό όνειρόν μου επραγματοποιείτο... Η σωρεία των επιστολών, των διεσκορπισμένων επί της τραπέζης, μου ώμίλει ευγλωττως και μου ελεγεν ότι με αγάπη και με προθυμίαν τά καλά μου παιδια ιδέχθησαν την πρόσκλησίν μου. Η συναναστροφή, την όποιαν τόσον ώνειροπολήσα, και την όποιαν τόσον ώνειροπολήσατε, θά ήγινετο μετ' ολίγον εκει, εις τό Γραφειόν μου. Σας ειχα ενώπιόν μου.. ένόμιζα ότι σας έβλεπα... ω, ναι, νεαρώς ήθε ολοι γύρω μου... Πόσα ώραια κεφαλάκια!... έβλεπα τά ματάκια σας να με κυττάζουν με αγάπη, με σεβασμόν, με περιέργειαν και μετ' ολίγον θά ήκουα και την φωνήν σας εις απάντησιν της πρώτης μου ερωτήσεως... Είχα άδικον να είμαι συγκεκινημένη εις μίαν τόσον ώραιαν και έπισημον στιγμήν;

Αλλά με δλην μου την συγκίνησιν, δέν ελησμόνησα ούτε την Πίσσαν, την όποιαν εκραξα και εκάθισα εις τά γόνατά μου (αυτήν την θέσιν ή αφωαιωμένη μου Πίσσα την προτιμά και από θρόνον, καθώς εξεφράσθη μίαν φοράν εις τόν 'Ανανίαν, ο όποιος καθώς σας ειπα, ειξευρει γαλικά) ούτε την Μάρθαν, την όποιαν έστειλα να φέρουν.

— Μπα! ήλθαν κηόλα τά παιδια; ειπεν ή καλή οικονομός, έν φ έσπευδε να εισέλθη.

— Ναι, Μάρθα, ελα, εινε ώρα. Να τά παιδια, επάνω εις τό τραπέζι.

— Με γελάτε! ειπεν ή Μάρθα εισελθούσα και εξετάσασα με ταχύ βλέμμα τό Γραφειόν. Έδώ μέσα δέν εινε άλλα παιδια από τά δικά μας.

— Να, καλέ, δέν τα βλέπετε ιδώ τά γράμματα; ειπεν ο 'Ανανίας. Κάθε γράμμα και παιδι.

— Καλέ τί λέτ' εκει; Με γράμματα θά γίνη ή συναναστροφή;

— Αλλά με τί, Μάρθα μου; ειπα εγώ. Ένόμισες ότι θά ελθουν ιδώ τόσες χιλιάδες παιδια, από όλα τά μέρη του κόσμου;

— Ω, δυστυχία μου! ναι, κυρία! αυτό ενόμισα... και να μή μου πη κανένας τίποτε!... ω, τί κρίμα! τί κρίμα!

Έκαμα να γελάσω, αλλά ή υπερβολική άπελπισία της οικονομού μ' έφόβισα.

— Τι τρέχει; της ειπα. Διατί κάμνεις έτσι;

— Αμέ πώς να κάμω; Αμέ τόσα γλυκίσματα που θά πάνε χαμένα; Κρίμα τούς κόπους μου! κρίμα τά έξοδα! Δυό τεψιά γαλατόπητα έκαμα, κυρία μου, και άλλα τόσα τσουρέκια!

Είνε δύσκολον να σας περιγράψω τί θόρυβος διεδέχθη αυτά τά εξαφνικά λόγια. Τά κορίτσια εκόντεψαν να εξαρδισθούν από τά γέλια, — τά πονηρά!... ο 'Ανανίας έπεσα κάτω, σχεδόν λιπόθυμος; και εγώ δέν ήμπορούσα πλέον να κρατήσω... την Πίσσαν εις τά γόνατά μου. Μόνον ή Μάρθα δέν έγελούσε.

— Καλά με κοιροδέψατε, ελεγε. Και να μη βρεθη κανένας να μου πη ότι έκανα λάθος; Τι δυστυχία! τί ευχή Θεού!

— Μα, καίμένη Μάρθα, ειπα, άμα εκόπασεν ολίγον ή τρικυμία και εξανακάθισεν ή Πίσσα εις τόν θρόνον της. έστω, σου έφάνη ότι πραγματικώς θά ήρχοντο ιδώ ολοι οι μικροί μου φίλοι. Τι θά τους εκαμναν δυό τεψιά γαλατόπητα, οί παρακαλώ; Έπρεπε να κάμης τουλάχιστον εκατό, δια να πάρουν ολοι από ένα μικρό κομματί!

— Έκατό! ειπεν ή Μάρθα εκπληκτος... Έχετε δικη, κυρία! τά παιδια που σας αγαπούν εινε χιλιάδες και χιλιάδες!... Τι άνόητη πού ήμουν να πιστεύσω ότι θά ήρχοντα ιδώ και ότι θά τα ήφιλευα με δυό τεψιά πράγμα!... Τώρα; και τώρα; τί θά γίνουν αυτά;

— Ποιά; τά γλυκά που εκαμες; Ας εινε καλά τά κορίτσια μας; οί τρεις ήμέρες δέν θά έχης ούτε ένα γαλατομπουρεκο, ούτε ένα τσουρέκι!

— Τά κορίτσια μόνον; ειπεν ο 'Ανανίας. Ένωσώ να έχω και εγώ τό μέρος μου. Δόξα τω Θεώ στόμα έχω και αρκετά μεγάλο.

— Καθώς βλέπω, ειπεν ή Μάρθα, ή όποια δέν ήτο δυνατόν άκόμη να συνέλθη, θά έχωμε πάλι αρρώστιας και στομάχια...

— Μάρθα! Μάρθα! επόναξα τότε μεριμνάς και τυρβάζεις περι πολλά, ενός δε τώρα ιστί χρεια: να καθήσης εκει και ακούσης με προσοχήν τά γράμματά που θά μας διαβάση ο 'Ανανίας.

Η Μάρθα εκάθησεν εις την μέσην του γραφείου, με ύφος ανθρώπου παραδιδόμενου εις την τύχην του άγογγύστως.

— Και τί με θέλετε έμένα; ήρώτησε.

— Πρώτον ειμπορεί να παρουσιασθη ανάγκη να μας διαβάσης και συ μερικά γράμματα; έπειτα θέλω νακούσω την γνώμη σου.

— Την γνώμην μου; Έπροκόψατε, κυρία. Και βγαίνει τώρα ο νοός μου από τη γαλατόπητα και από τό πάθημά μου;... Ας εινε τέλος πάντων! Έμπρός, 'Ανανία, διάβαζε! Πότε θά τελειώση ολος αυτός ο σωρός;

Μετά τό φαιδρόν αυτό επεισόδιον, ήρχισεν ή συνεδρίασις ως εξής:

— Κύριε και κυρία, ειπα προς τούς μικρούς μου φίλους απηύθυνα την εξής ήρώτησιν: «Κατά ποιόν τρόπον νομίζετε ότι θά ήμπορούσατε να προσενηύσατε εις τούς

γονείς σας την μεγαλητέραν εκπληξιν, την μεγαλητέραν ευχαρίστησιν»; Και οι μικροί μου φίλοι απήντησαν με τας επιστολάς, αι όποιαί θά διαβασθούν τώρα εις επήκειον. Πρόκειται να ιδωμεν ποια εινε ή καλλιτέρα απάντησις, δια να βραβευθη. Ο 'Ανανίας έχει τόν λόγον!

Ο ψυχογιός μου εσοβαρεύθη όσον ήμπορεσε — και σημειώσατε ότι ο νεός δέν αγαπά πολύν την σοβαρότητα, — και ήρχισεν ως εξής:

— Κυρία μου Διαπλάσις! Από χθές τό βράδυ, που μου παρεδώσατε να τακτοποιήσω τας επιστολάς, τας διήρεσα εις τρεις μεγάλους σωρούς, δηλαδή εις τρεις μεγάλας κατηγορίας. Δέν ειχα βέβαια την άδειάν σας να το κάμω αλλά θά μου την δώσετε, εύθως άμα μάθετε την αιτίαν. Πολλαι από τας επιστολάς εινε όμοιαι, ή σχεδόν όμοιαι. Ηκουσα πολλές φορές ότι τά μεγάλα πνεύματα συναντώνται; αλλά τώρα βλέπω ότι και τά μικρά τό παθαίνουν αυτό καμμία φορά.

Δέν έχεις δικη, παρετήρησεν ή 'Αγάπη, ή μεγαλητέρα από τας αδελφάς του 'Ανανία. Είμπορεί και ένα μικρό παιδι να έχη μεγάλο πνεύμα.

— Όπως και ένας μεγάλος να έχη μικρό πνεύμα, συνεπλήρωσεν ή 'Ελπίς, ή δευτέρα αδελφή.

Ο 'Ανανίας εξηκολούθησε, χωρίς ναπαντήση εις την αντιπολίτευσιν, ή όποια ισιώπησε:

— Λοιπόν, εις τόν πρώτον σωρόν έβαλα τας απαντήσεις όλων εκεινων, οι όποιοι ως την μόνην εκπληξιν και ευχαρίστησιν των γονέων των νομίζουν έν βραβείον εκ μέρους της Διαπλάσεως.

— Είνε πολλοι αυτοί; ήρώτησα ζωηρώς.

— Ο μεγαλητερος σωρός. Θά εινε καμμία εκατόν-πενηνταριά γράμματα.

— Καλά; προχώρει.

— Ο δεύτερος σωρός αποτελείται από όσους απήντησαν περίπου ότι ή επιμέλεια και ή ύπακοή εκ μέρους των τέκνων εινε ή μεγαλητέρα εκπληξιν και ευχαρίστησις των γονέων. Αυτοί θά εινε καμμία εξηνταριά. Τέλος εις τόν τρίτον, τόν μικρότερον και έσως τόν εκλεκτότερον σωρόν.

— Α, μη κρίσεις! δίκωφα εγώ. Μη μας προκαταλαμβάνεις από τώρα!

— Εις τόν τρίτον σωρόν, — εξηκολούθησεν άπτόητος ο 'Ανανίας, — έβαλα τας άνομοιας απηνητήσεις, τά γράμματα εκεινων δηλαδή, που απαντούν κάτι τι καινούργιο, κάτι τι πρωτότυπον, κάτι τι εύφυές...

— Πάλιν κρίσεις! ειπεν ή 'Αγάπη.

— Θά με αναγκάσης να σου αφαιρέσω τόν λόγον, ειπα εγώ! Καλά, έννοησαμεν τί εκαμες. Προχώρει εις την ανάγνωσιν. Αρχισε από τόν πρώτον σωρόν.

Ο 'Ανανίας ήρχισεν. Έδιάβαζεν, ιδίαβαζεν, ιδίαβα-

ζεν. Και ήμεις ήκούαμεν, ήκούαμεν, ήκούαμεν. Ο εις κατοπί του άλλου παρήλαυον όλονέν οι μικροί μου φίλοι, με τά όνόματά των ή με τά ψευδώνυμά των. Πόσην αγάπην προς ήμέ, πόσην τρυφερότητα απέπνεον ολοι αυτοί αι επιστολαί, και πόσον δια τούτο μ' εκολάκευαν! Σας ευχαριστώ, μικροί μου και μικρά μου, όσοι διδετε τόσην αξίαν εις τό βραβείον μου, ώστε αυτό να όνειρευεσθε ως την πλέον ευχαρίστον εκπληξιν των γονέων σας. Αυτής της γνώμης εινε ή μικρά Τορπίλλη (μολονότι προσθέτει ότι πρώτα διαβάζει και γράφει και έπειτα παίζει, ότι προσπαθει να μη δυσχεραστή ποτέ τούς γονείς και να ύπακούη εις τας συμβουλάς των), ο 'Αυδούτσος (ο όποιος έχει μυστικόν τό ψευδώνυμόν του από τούς γονείς του, ώστε να τους εκπλήξη έν περιπτώσει βραβείου) ο Φοίνιξ, ή Συριανή Σφιγγή, ο 'Αρρόμητος Εύζωνος, τό 'Αυδος του Μαΐου και άλλοι, ών ούκ εστιν αριθμός. Αν κρίνω από τά επιδοκιμαστικά επιφωνήματα των άκρατών έν γίνε, την ιδίαν διετύπωσε καλλιτερα όλων ο Χιονισμένος Τυμφορηστός, δια της εξής επιστολής:

«Έπρεπε να σας εν κομψή». (Σελ. 100, στήλ. 8'.)

Αγαπητή μου Διαπλάσις,

α Την μεγαλητέραν εκπληξιν και ευχαρίστησιν θά προξενήσωμεν εις τούς γονείς μας, εάν τά δώρα του νέου έτους δέν τα εξοδύσωμεν εις περιττά πράγματα, αλλά εγγραφώμεν συνδρομηται της Διαπλάσεως, λάθωμεν μέρος εις τόν Διαγωνισμόν, τύχωμεν βραβείου και τό βραβείον εκεινό το παρουσιάσωμεν εξαφνα εις τούς γονείς μας».

— Αυτός ο μικρός τα γράφει ώραια! ειπεν ή Μάρθα. Έτσι μάρεσουν τά γράμματα; σύντομα και γεμάτα.

— Δηλαδή περιεκτικά, ειπεν ο 'Ανανίας, και με συγχωρείς!

— Τό κακόν όμως εινε, παρετήρησεν ή 'Ελπίς, ότι κανείς απ' αυτοούς δέν μας ειπε και πώς θά ειμπορούσε να πάρη τό βραβείον της Διαπλάσεως. Ο 'Αρρόμητος Εύζωνος π.χ. γράφει άπλώς: «άν πάρω τό πρώτον βραβείον της πρώτης Κυριακής της Διαπλάσεως». Καλά; αλλά πού εινε ή απάντησις του; πώς θά πάρη τό βραβείον;

— Δέν σε συγχάιρω δια τό πνεύμά σου, 'Ελπίς, ειπεν ή 'Αγάπη. Δέν έννοεις λοιπόν ότι αυτή εινε μία απάντησις με αξιώσεις βραβείου και ότι θά βραβευθη, αν δέν ύπαρχη άλλη καλλιτερα;

— Ότι εινε εύφυής απάντησις, δέν ύπαρχει άμφιβολία, ειπα εγώ; αλλά δέν εινε ούσαστικη. Η 'Αγάπη, ή όποια εκτιμά τό πνεύμα, αν δέν εδρισκε καλλιτερον θά την ιβράβευεν; αλλά ή 'Ελπίς, ή όποια αγαπά την ούσιαν, θά διαμαρτύρετο. Η καλή απάντησις πρέπει να τα έχη όλα ώστε να μη προκαλή καμμίαν διαμαρτυριαν.

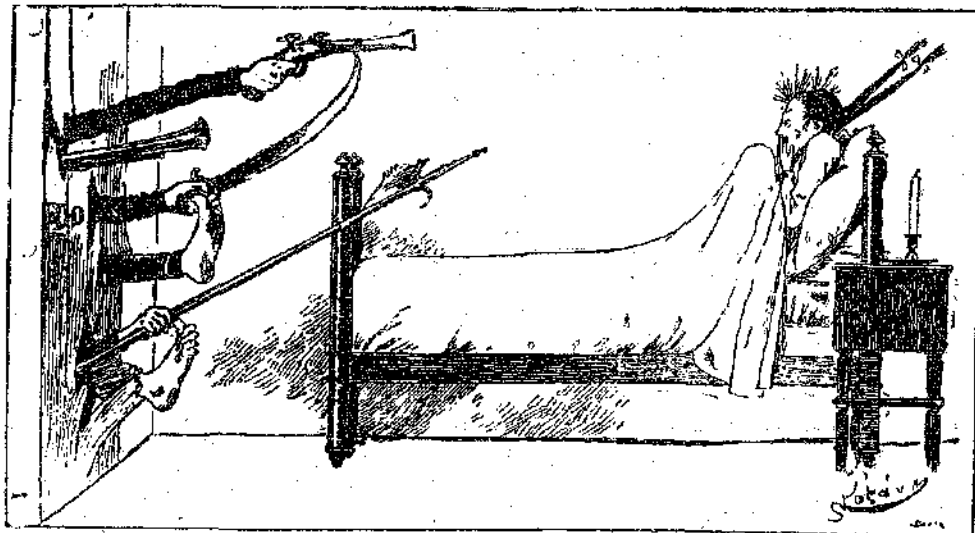
— Τώρα, ειπεν ο 'Ανανίας ύστερ' από τό μικρόν

αυτό διάλειμμα θα παρακαλέσω την Μάρθαν να μας διαβάσει τον δεύτερον σωρόν. Έγώ έκουράστηκα.

Η Μάρθα έδεχθη την πρότασιν με προθυμίαν. Της άρεσει της Μάρθας να διαβάξη και διαβάξει εύμορφα, χωρίς γυαλιά και χωρίς κομπιάσματα. "Α, είνε γραμματισμένη ή οικονομός μου! Άργότερα θα το ιδήτε...

Αί έπιστολαί της σειράς αυτής είνε αί πλέον σοβαραί, αί πλέον φρόνιμοι, αί πλέον θετικά. Έπρεπε μά την αλήθεια να τας άναγνώσθ ή καλή Μάρθα, δια να ένθουσιασθή.

—Τά πουλάκια μου! Έλεγε συχνά, διακόπτουσα την άνάγνωσιν. Να είνε έπιμελή, να είνε φρόνιμα, να είνε εύτακτα, να είνε υπάκουα, να είνε καλά... Αυτά θεωρούν ως την μεγαλητέραν εύχαριστήσιν και χαράν των γονέων των! Και βέβαια πρέπει να τα έχουν όλ' αυτά τά προτερήματα τά πουλάκια μου, δια να γράφουν έτσι.

"Όλοι οι Άντεροβγάληδες του κόσμου..." (Σελ. 101, στήλ. α')

Και όσοι δέν τα έχουν θα προσπαθήσουν να τάποκτήσουν. Βέβαια, είνε η Άγάπη αί έπιστολαί των είνε έν είδος ύποσχέσεως, την όποιαν όφείλουν να τηρήσουν.

Με αυτό τό πνεύμα έγραψαν πολύ καλά — έκτός άλλων, τους όποιους δέν άναφέρω, — ή Άφροδίτη της Μήλου, ή Έρημίτης, τό Ήσυχο Άεράκι, ή Ίάσων Σπ. Άμούργης, ή Θρασύβουλος Ζωτόπουλος, ή Π. Γ. Βλαχάκης (ή όποιος προσθέτει ως έκπληξιν και τό βραβείον της Διαπλάσεως) ή Έλένη Σκυλίτση, ή Νικόλαος Κεϊσίκης (ή όποιος προσθέτει: όταν θέλωμεν να κάμωμεν έκπληξιν εις τους γονείς μας, πρέπει να κάμωμεν κάτι, τό όποιον να μη περιμένουν, π.χ. μίαν ώραίαν έκθεσιν ίδεών), ή Καλώς Γείτων, ή Πολυξίνη Σ. Δεσύλλα με τό εύμορφον γράψιμον, ή Ούρανία Σ. Δεσύλλα, ή Φοίβος Άπόλλων (δταν, λέγει, εξαίφνης από κακοί γίνωμεν καλοί), ή Σείριος, ή άκριβολόγος Ακανθούλλης, ή Τίν-Τάν, με μίαν έκτενή και πολύ κλογογραμμένην έπιστολήν, ή Αιμύλιος Καρούσος, ή Ταχύπους Όθυσσεύς (άν και αυτός έπίσης εύχαριστον έκπληξιν νομίζει τό βραβείον της Διαπλάσεως) ή Κάθμος κλπ. κλπ.

Άλλά καλλιτέρεχ έπιστολή έκ της σειράς αυτής — και ύπέρ αυτής έφήρσε πρώτη ή Μάρθα, — είνε αυτή, την όποιαν έστειλεν ή Άύρα του Άρίονος.

« Άγαπήτη Διαπλάσις

« Έγώ νομίζω ότι υπάρχουν πολλοί τρόποι δια να

προξενήσω εις τους γονείς μου μεγάλην έκπληξιν και μεγάλην εύχαριστήσιν. Άλλά καλλιτέρον τρόπον σκέπτομαι τον έξης: Μίαν ήμέραν αίφνης έρχομαι από τό Σχολείον και παρουσιάζω εις τους γονείς μου τον έλεγχόν μου, ή όποιος έχει ώραίους βιβλίους και λαμπράς παρατηρήσεις. Τότε ή πατήρ και ή μήτηρ μου λέγουν, «Εύγε, κόρη μου!» και μου δίδουν την εύχην των. Έγώ τότε είναι πολύ εύτυχής, διότι καλλιτέρον δώρον από την εύχην των γονέων μου δέν θέλω».

— Τά παιδιά που μας έγραψαν κατ' αυτόν τον τρόπον, είνε πολύ άξιόπαινα, είπα εγώ, αφού έτελείωσεν ή άνάγνωσις της Μάρθας. Άλλ' έχω μίαν παρατήρησιν. Καλά, φρόνιμα και έπιμελή τά παιδιά όφείλουν να είνε πάντοτε. Αυτό είνε τό καθήκόν των. Άν δέν το έκπληρουν, είνε κακά παιδιά, και με κακά παιδιά δέν έχω σχέσεις. Έδώ πρόκειται περί εξαίρετικής εύχαριστήσεως και εξαίρετικής έκπληξέως.

Άπό φρονιμάδα και από έπιμελειαν οι γονείς είνε συνειθισμένοι, ώστε κάτι τι άλλο τό όποιον δέν κάμουν συνήθως τά παιδιά, έπρεπε να σκεφθούν δια να εύχαριστήσουν και να έκπληξουν τους γονείς. Όστε νομίζω ότι οι της δευτέρας κατηγορίας, έγραψαν μεν πολύ ώραίας έπιστολάς, αλλά δέν ένόησαν καλώς την έρώτησιν μου.

Έπειδή κανείς δέν είχε νάντεψη τι εις την παρατήρησιν αυτήν, ή Άνανίας, ή όποιος άρκετά είχε ξεκουρασθή, άνέλαβε να άναγνώσθ τον τρίτον σωρόν. Πρό τούτου όμως παρακάλεσα να φέρουν τό τσάι — πάντοτε ή χαρά μου κάμνει όρεξιν! — τό έτοιμάσαν δέ και το έφεραν έν κομπή αί πέντε μικρότεροι άδελφοί του Άνανία, εις τας όποιάς είνε άναθεθειμένη αυτή ή ύπηρεσία. Και μετά τό τσάι, τό όποιον συνέτεινε εις τό ναύξησθ ή διάθεσις μας, ή Άνανίας επανέλαβε την άνάγνωσιν.

Όφείλω να ήμολογήσω ότι την φοράν αυτήν ή Άνανίας άνεγίνωσκε με περισσοτέραν προθυμίαν και εύχαριστήσιν. Ήσαν αί όλίγαι έπιστολαί της έκλογής του, περί των όποιων είδατε άνωτέρω πόσον εύμενώς έκεφράσθη. Και να σας είπω την αλήθειαν; Όσοι έπρόβαινεν ή άνάγνωσις, τόσον τον έδικαιώνα δια την έκλογήν του. Έχει γούστο αυτό τό παιδί, — φθάνει να μη το πάρη επάνω του! Λοιπόν:

Η Κερουραϊνή Μέλισσα θεωρεί ως εύχαριστον έκπληξιν των γονέων τό να προσφέρη κάτι ύπέρ του Νοσοκομείου των Παιδών, τό όποιον έγείρει ή Πριγκίπισσα Σοφία. Ο Άλ. Ουδινώτης, τό να κατορθώσθ δια των οικονομίων του να σχηματίσθ ποσόν τι, δια του όποιου να συνδράμη πτωχών τινα οικογένειαν. Ο Θεωμιστής των Όρειών Τεχνών τό να κάμη γενικώς καλήν τινα πράξιν, εναντίον των δυνάμεών του (αυτό τό έναντίον δέν το ένόησα πολύ. Ο Άνανίας τό εύρίσκει ισόδυναμον με τό υπεράνω. Άλλ' ή έκήγησις είνε κάπως άυθαιρέτος).

Ο Άρχιναύαρχος Θεμιστοκλής, να μεν παραδέχτα και αυτός την γνώμη των της δευτέρας κατηγορίας, αλλά την έκφράζει με ένα διηγηματάκι πολύ άφελές και νόστιμον. Πρόκειται για ένα κακό παιδί, τό όποιον κατήντησε... λακοδιότης — φαντασθήτε!

Η Εύδρομος Οικία γράφει ότι είνε, ή μάλλον ήτο πολύ φοβητσάρα. Μά εις βαθμόν άφορητον. Ήτο άδύνατον να υπάγη να κοιμηθή μόνη. Της έφαινετο ότι όλοι οι λησται, όλοι οι κακούργοι, όλοι οι Άντεροβγάληδες του κόσμου ήρχοντο να έκδιόσων την ύβραν του δωματίου της και να την φονεύσουν. Άλλ' άφ' ότου άνεγνώσε την Προκήρυξιν της Πρώτης Κυριακής, άπεράσισε να νικήσθ τον φόβον της και να πηγαίη να κοιμάται μόνη της. Τό κατώρθωσεν επί τέλους και αυτό όπλήρην ή μεγαλύτερα έκπληξιν και εύχαριστήσιν των γονέων της.

Να μία ή όποια ώφελήθη σημαντικώς από την Κυριακήν μου. Άς μιμηθή τό παράδειγμα της και ένας μικρός φίλος μου Γιαννάκης, ή όποιος δέν έλαβε μέρος εις την Κυριακήν αυτήν, αλλά εϊξέυρω ότι φοβείται πολύ.

Ο Περικλής Σκέφερης, άπαντα λακωνικώς. «Να φαίνωμαι άνωτέρος των προσδοκιών των». Τούτο πραγματικώς ένέχει και εύχαριστήσιν και έκπληξιν.

Η Φίλεργος Χελιδών τό να ύπομείνη άγογγύστως την τιμωρίαν των γονέων της και να προσπαθή ώστε εις τό έξης να μη ύποπέσθ εις τό ίδιον σφάλμα. «Οι γονείς, λέγει, θα έκπλαγούν, βλέποντες πόσον άγογγύστως τό τέκνον των ύπομείνη την τιμωρίαν, θα εύχαριστηθούν δέ διότι θα ίδουν ότι έχουν τέκνον εύαίσθητον, τό όποιον, συναισθανθέν τό σφάλμα του, δέν θα ύποπέσθ και πάλιν εις αυτόν. Πολύ καλά!

Ο Ρωμύλος Κικέρων τό να παρουσιάσθ εξαίφνης εις τους γονείς του έν ώραίον δώρον, έργον των χειρών του τό όποιον να μη έσπριμεναν.

Η Έλληνική Σημαία γράφει ότι έπροξένησεν ήδη εις τους γονείς της την μεγαλητέραν εύχαριστήσιν και έκπληξιν ούσα βρέφος, όταν δια πρώτην φοράν έπρόφερε τας λέξεις « μαμαμπα! μαμμά!» Χαριτωμένον άληθώς. Αί μικραί άδελφοί του Άνανία έχειροκρότησαν ζωηρώς. Εύτυχώς είχαν άποθήσθ τό σερβίτσο του τσαγιού· εί δέ μη...

Ο Γεράσιμος Σπ. Άμούργης, τό να προλαμβάνη να έκτελή ότι έπιθυμούν οι γονείς, πριν του το έπιβάλουν — μαζί με τό βραβείον αυτού του διαγωνισμού.

Η Σοφία Π. Σαχίνη τό να δώσθ τά χρήματα, τά όποια της έδωσαν οι γονείς της δια να αγοράσθ παιγνίδια, εις μίαν πολύ πτωχήν αλλά πολύ έπιμελήν συμμαθήτράν της. Η έπιστολή της είνε πολύ τρυφερά και συγκινητική. Η Μάρθα έδάκρυσεν.

Τό Άσυνκόν Ρόδον θα εύχαριστήσθ, λέγει, τους γονείς του, άν του δώσθ από ένα φιλή και τοις άναγνώσθ ώραίας ιστορίας από την «Διαπλάσιν».

Ο Χαλασμός Κόσμου μάς έκαμε να ξεκαρδισθώμεν από τά γέλια και κατώρθωσθ να έμπνεύσθ και τον ζωγράφον μας. Την μεγαλητέραν εύχαριστήσιν και έκπληξιν, λέγει, θα ήσθάνοντο οι γονείς του, άν τον έβλεπαν εξαφνα να κατρακυλίσθ από την σκάλαν χωρίς να πάθθ τίποτε...

Παραδόξως της ίδιας γνώμης είνε και ή Τελέσιλλα. τό γραμματάκι της είνε πολύ έξυπνο.

Ο Κομήτης γράφει: «Καλή μου Διαπλάσις. Δια να προξενήσω οίανδήποτε εύχαριστήσιν και έκπληξιν εις τους γονείς μου, πρέπει να είμαι Πρόξενος. Όστε θα έπιδωθ εις τό διπλωματικόν στάδιον».

Μόνον ή Μάρθα δέν έγέλασεν.

— Έγώ δέν τα καταλαβαίνω αυτά τά πράγματα, είνε.

— Έχεις δικη... είνε λογοπαίγιον, άπάντησεν ή Άνανίας. Φαίνεται ότι εις τον καιρόν σου δέν έκαμαν λογοπαίγινα.

Η Μελομένη, ή όποια καταγίνεται φυσικά εις την μουσικήν, θέλει να συνθέσθ ένα ιδιόκ της κομμάτι, ένα οικο-

«Να κατρακυλίσθ από την σκάλαν.» (Σελ. 101, στήλ. α')

γενειακόν Ύμνον, καθώς λέγει, και κατόπι να τον έκτελίσθ μαζί με τάδελφιά της, που καθένα παίζει από έν όργανον. Η μουσική έλπίζει ότι θα είνε ώραία και ότι θα κάμη μεγάλην έντύπωσιν· όταν δέ οι γονείς της, ένθουσιασμένοι, θα έρωτήσουν τό όνομα του συνθέτου, εκείνη θα προβή εις τό μίσον, θα ύποκλιθ και θα είπη: « Έγώ!» Φαντάζεσθαι πλέον!

Η Φοιβόληπος Κόρη, δικαιολογούσα και αυτή τό όνομά της, καταγίνεται εις την ποίησιν. Τό όναιρόν της είνε να κάμη έν ποίημα ώραίον, μά πολύ ώραίον, μά πάρα πολύ ώραίον, και να το παρουσιάσθ εξαφνα εις τους γονείς της. «Ω πόσην χαράν θα αισθανθούν — συμπεραίνει — άν με ίδουν έπιβαίνουσιν του Πηγάσου! Ζήτω ή ποίησις! Ζήτω ή δόξα!» «Όρα σου καλή, κόρη μου! όταν φθάσθ: ετ' άστέρια, στείλι μας ένα τηλεγράφημα.

Η Έλληνίς Καλλιτέχνις, ζωγράφος αυτοδίδακτος αυτή, νομίζει ότι θα έκπρόξενει κτλ. άν έστειλλε κανέν από τά πρωτόλειά της εις την Έλθεσιν και μεταξύ των έργων μεγάλων ζωγράφων, έλάμβανεν αυτή τό πρώτον Βραβείον.

— Ω, είθε! είνε ή Έλπις.

Τό Ταπεινόν Ίουν έπιθυμεί προς τον σκοπόν αυτόν να συνθέσθ έν διήγημα άνάλογον των δυνάμεών της.

— Ποία έκπληξιν τότε; παρετήρησεν ή Άνανίας. Τό διήγημα έπρεπε να είνε υπεράνω, ή καθώς, λέγει ή Θεω-

μαστής τῶν Ὠραίων Τεχνῶν, ἐναντίον τῶν δυνάμεων του. Τότε μάλιστα!

Ὁ Πτερωτός Πηγάσος — ὄχι βέβαια ἐκεῖνος, ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει ἡ Φοιβόληπος Κόρη, — ζῆται ἐν θαύμα. Νὰ εἶνε ὁ χειρότερος μαθητής τῆς τάξεώς του, νὰ μὴ παρέχη καμμίαν ἐλπίδα προβιβάσμου καὶ ἐξαφνα εἰς τὰς ἐξετάσεις, ὄχι μόνον νὰ προβιβασθῆ, ἀλλὰ νὰ ἔλθῃ καὶ πρῶτος. — Μὰ εἶνε δυνατόν;

Ὁ Ἀνδρείος Ἡπειρώτης ἀπαντᾷ μὲ ἐν διήγημα, ἀρκετὰ εὐμορφα γραμμένον. Πρόκειται περὶ ἐνὸς παιδιοῦ, μὲ ξανθὰ μαλλιάκια, μὲ ἀγγελικὸ πρόσωπο, ἀλλὰ καὶ μὲ χρυσοῦ καρδιά, τὸ ὅποιον οἶδε τὸ φαγητόν του εἰς ἓνα πτωχὸ παιδί βακένδυτο καὶ πεινασμένο, ποῦ ἐμβῆκε ἐστὶ σπῆτι τῶν νὰ ζητιανεύσῃ, τὴν ὥραν που ἐτρῶγαν. Οἱ

γονεῖς του βέβαια ἠσθάνθησαν μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ἄλλὰ, καθὼς παρετήρησεν ἡ Ἀγάπη, διατί νὰ αἰσθάνθουν καὶ ἐκπληξιν; Δὲν ἤξευραν τῆ χρυσοῦ καρδιά τοῦ παιδιοῦ τῶν;

Ἐπίτηδες ὁ πονηρὸς Ἀνανίας ἄφησε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἀττικῆς Νυκτός τελευταίαν. Ἦθελε νὰ μας ἀφήσῃ τὴν ζωηροτέραν, τὴν ὠραιότεραν ἐντύπωσιν. Ἀλήθεια, τί χαριτωμένη ἐπιστολὴ ἡ τῆς Ἀττικῆς Νυκτός! Λυποῦμαι πολὺ που εἶνε ἐκτενὴς καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν ἀκούσατε ὅλοι ὁλόκληρον. Ἄρκεσθητε εἰς μίαν σύντομον περίληψιν καὶ εἰς μερικὰς περιχοπὰς.

«Εἶνε τώρα κάμποσος καιρὸς — γράφει ἡ Ἀττικὴ Νύξ, — ποῦ ἐπήγαίνα εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐπερνοῦσα κάθε πρωτὸ ἀπὸ ἓνα ὠρολογάδικο, ποῦ εἶχε ἐστὴ μίστρα του ἓνα σωρὸ ὠρολόγια, μικρά, μεγάλα, χρυσά, ἀσημένια ἀπὸ ὅλ' αὐτὰ ἓνα μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσιν, ἓνα ὠραῖο νικέλινο, κομψὸ καὶ μικροῦτσικο. Μοῦ εἶχε καθίση ἐς τὴν καρδιά καὶ ἐπεθυμοῦσα πολὺ, μὰ πολὺ νὰ το ἀγοράσω».

Τὸ ὠρολόγι ἐκόστιζε 25 δραχμάς, εἰς τὸν κουμπάρῃ τῆς ἡ Ἀττικῆς Νύξ εἶχε καμμιά δεκαπενταριά, ἀλλ' ἤλπικεν ὅτι ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνός, μὲ τὰ λεπτὰ τὰ ὅποια θὰ τῆς ἐδίδαν οἱ γονεῖς τῆς, ὁ πάππος τῆς, ὁ θεῖός τῆς, θὰ ἐξοικονομοῦσε ὁλόκληρον τὸ ποσόν. Καὶ πράγματι τὸ κατώρθωσε καὶ εἶχε χαρὰν μεγάλην. Τὸ ἀπόγευμα τῆς εὐτυχούς ἐκείνης ἡμέρας θὰ ἐπήγαίνα μὲ τὴν μητέρα τῆς καὶ θάγοραζε τὸ ἀγαπημένον τῆς ὠρολόγιακι.

«Τὸ πρωτὸ ἐπῆρα τὰ βιβλία μου νὰ πάγω σχολεῖο. Δὲν εἶχα προφθάσῃ ἀκόμη νὰ στρήψω τὸ δρόμο, καὶ ἀκούω φωνές καὶ κλάμματα. Τρέχω νὰ ἰδῶ τί τρέχει καὶ βλέπω ἓνα πτωχὸ καὶ συμπαθητικὸν ἀνθρώπο ποῦ τον ἴσερναν ἄγρια ἐστὴ φυλακῆ ἐνῶ ἀπὸ πίσω του ἡ γυναῖκά του μὲ δύο παιδιὰ ἐκλαιγε καὶ ἐπαρκαλοῦσε νὰ τον ἀφήσουν.»

Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος εἰσήγετο εἰς τὰς φυλακὰς διὰ χρεῖν. Ἐχρεωσοῦσα εἰκοσιπέντε δραχμάς εἰς ἓνα φτωχόν. Τὸ μανθάνει αὐτὸ ἡ Ἀττικὴ Νύξ, τρέχει σὺν ἀστραπῇ ἐστὸ σπῆτι, πέρνει, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ κανεὶς, τὰ λεπτὰ που εἶχε μαζευμένα διὰ τὸ ὠρολόγι καὶ τὰ δίδει εἰς τὴν γυναῖκα ποῦ τὴν ἐπερίμενε ἐστὸ δρόμο. Ὁ πτωχὸς ἀνθρώπος ἐσώθη.

«Ἐφυγα γρήγορα, γρήγορα, πρὶν προφθάσῃ ἡ γυναῖκα νὰ μ' εὐχαρίστησῃ, γιατί τὰ δάκρυα εἶχαν γεμίση τὰ μάτια μου καὶ μ' ἐπιεγαν λυγμοί. Ἐπέρασα πάλιν ἀπὸ τὸ συνειθισμένο μου δρόμο καὶ εἶδα τὸ ἀγαπημένον μου ὠρολόγιακι κρεμασμένο ἐκεῖ, τοῦ εἶπα τὸ τελευταῖον χαῖρα καὶ το εὐχαρίστησα, γιατί αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία ποῦ ἔσωσα ἐκείνη τὴν ἡμέρα μίαν οἰκογένειαν.»

Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἐκπληξιν τοῦ πατρὸς τῆς, τῆς μητρός τῆς καὶ τῶν λοιπῶν οἰκείων τῆς, ὅταν, μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ Ἀττικὴ Νύξ δὲν ἐφαίνετο πολὺ πρόθυμος νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἀγορὰν τοῦ ὠρολοῦ.

«Ὅχι, δὲν θὰ το πάρω! εἶπα.

» — Καὶ γιατί;

» — Νά, γιατί δὲν ἔχω πιά τὰ λεπτὰ.

» — Καὶ τί τα ἔκαμες; μ' ἐρωτᾷ ἡ μητέρα.

» Δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐξηγήσω τί αἰσθάνθηκα ἐκείνη τὴ στιγμή. Τὰ μάτια ὅλων ἦσαν καρφωμένα ἐπάνω μου μὲ ἀπορία. Δὲν ἤξευρα τί νὰ εἰπῶ, καὶ ἐσκύφα τὸ

κεφάλι μου καὶ ἐκλαιγα. Ὅταν ἐξαφνα ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ ἐμβαίνει κάποιος. Σηκόνω τὰ μάτια μου καὶ ἀναγνωρίζω τὸν πτωχὸν ἀνθρώπον μὲ τὴν γυναῖκά του. . .

» — Αὐτὴ εἶνε! εἶπεν ἡ γυναῖκα καὶ ἐστάθηκε ἅμα μὲ εἶδε νὰ κλαίω. Ὅλοι ἐκπληκτοὶ ἐκύτταζαν πότε ἐκείνους, πότε ἐμένα καὶ δὲν ἤξευραν τί νὰ ὑποθέσουν. Ἐπὶ τέλους ἐκράτησα τὰ δάκρυά μου καὶ εἶπα:

» — Μὲ ἐρωτᾶτε τί ἔκαμα τὲς 25 δραχμῆς. Ἀγόρασα τὸ ὠραιότερον καὶ πολυτιμότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου: τὴν ἐλευθερία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὴν εὐτυχία αὐτῆς τῆς οἰκογενείας! »

Τὴν ἐκπληξιν διεδέχθη ἡ εὐχαρίστησις. Ἄλλ' ἡ Ἀττικὴ Νύξ δὲν ἔμεινε χωρὶς ἀνταμοιβῆν. Ὁ πάππος τῆς ἐπῆγε καὶ τῆς ἀγόρασε τὸ ὠρολόγιακι ποῦ εἶχε ἐπιθυμήσῃ.

Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῆς ἐπιστολῆς, αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία, μικραὶ καὶ μεγάλα, ἐχειροκρότησαν ἐνθουσιωδῶς.

— Εὖγε! Εὖγε! ἀνέκραξαν. Τῆς ἔβριζε.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ τῆς δώσουμε καὶ ἄλλο βραβεῖο! εἶπεν ἡ Μάρθα.

— Ναι, ναι, δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ! εἶπεν ἡ Ἐλπίς.

— Καὶ ἂν δὲν τὴν βραβεύσῃ ἡ Διάπλασις, εἶπεν ἡ

«Ἄν μὲ ἴδουν ἐπιβαίνουσιν τοῦ Πηγάσου . . . (Σελ. 101, στήλ. 6.)

Ἀγάπη, θὰ τῆς στείλω ἐγὼ ἓνα βιβλίον ἀπὸ τὰ δικά μου. — Ὁ Λούης, ὁ νικητὴς τοῦ Μαραθωνίου Δρόμου, εἶπεν ὁ Ἀνανίας γελῶν.

— Ἦσυχία, παιδιά, εἶπα ἐγὼ. Ἐνοῶ πολὺ καλὰ τὸν ἐνθουσιασμόν σας. Πραγματικῶς ἡ Ἀττικὴ Νύξ ἀπῆντησεν ὠραιότατα. Ἐκαμε μίαν εὐγενῆ πράξιν, ἐξέπληξε πραγματικῶς καὶ νῦχαρίστησε τοὺς γονεῖς τῆς καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ διηγῆθη μὲ πολλὴν χάριν, μὲ τρυφερότητα — καὶ τὸ κυριώτερον, — μὲ ἀφέλειαν, χωρὶς ἕγνος ὑπερηφανείας. Ἄν θὰ πάρῃ ὁμοῦ βραβεῖον ἢ ὄχι, αὐτὸ εἶνε δικά μου δουλειά.

— Καὶ ἂν πάρῃ, τί θὰ πάρῃ; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα.

— Κάτι τί που θὰ τρώγεται, εἶπεν ὁ Ἀνανίας.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς ἡ Μάρθα ἐσηκώθη ἀποτόμως καὶ ἐκτύπησε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς τραπέζης, μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν.

— Τὸ πῦρα! ἐφώνησεν αὐτὴ ἡ ἰδέα μ' ἐβασάνιζε τόσον ὥρα. Τὸ πῦρα! Κάτι τί που τρώγεται, δὲν εἶπατε; Ἐ, λοιπόν νὰ στείλωμεν τὰ γαλατομπούρεκα καὶ τὰ τσουρέκια καὶ ἔτσι οὔτε τὰ ἔξοδα, οὔτε.

Δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ. Μία βροχὴ, μία θύελλα διαμαρτυριῶν ἠγέρθη καὶ ἐσκίεσε τὴν φωνὴν τῆς. Τὰ κορίτσια τὰ ἤθελαν τὰ γλυκίσματα διὰ λογαριασμόν τῶν, μὲ τὴν γνώμην τῶν δὲ ἦτο καὶ ὁ Ἀνανίας, μολονὶ τὸ ἔλεγε πλαγίως.

— Ἐννοία σας, εἶπα, μὴν κάμνετε ἔτσι καὶ το βραβεῖον που θὰ τρώγεται δὲν θὰ εἶνε γαλατομπούρεκο!

Τὰ κορίτσια ἀνέπνευσαν.

— Θὰ εἶνε, ἐξηκολούθησα, ἓνα μετάλλιον γιγαντιαῖον ἀπὸ τσοκολάταν, συνοδευόμενον ἀπὸ ἐν καλλιτεχνικὸν χρωματιστὸν δίπλωμα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ βραβευομένου. Ἰδοὺ λοιπόν, νὰ το ἰδῆτε! Καὶ ἔδειξα τὸ ὄρεκτικόν αὐτὸ Βραβεῖον εἰς τὰ κορίτσια, τὰ ὅποια ἐχειροκρότησαν πάλιν, μακαρίζοντα τὸν νικητὴν ἢ τὴν νικητρίαν. Καὶ ἡ Μάρθα ἰχαμογέλασεν ἅμα τὸ εἶδε. Δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ βέβαια τὸ ἤυρε πολὺ καλλίτερον ἀπὸ τὰ γαλατομπούρεκά τῆς!

— Καὶ τώρα εἶπα, σας εὐχαριστῶ πολὺ. Πηγαίνετε ὅλοι νὰ σας δώσῃ ἡ Μάρθα ἀπὸ ἓνα κομμάτι γαλατομπούρεκο.

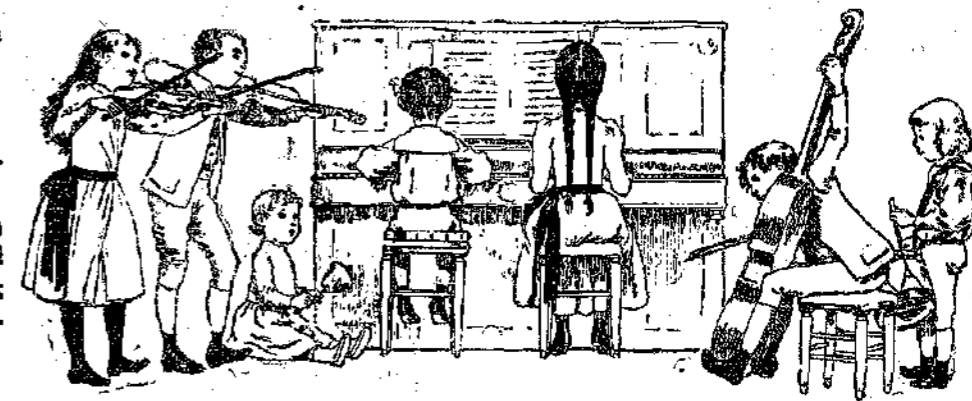
— Ἀπὸ μισό! ἀνέκραξεν ἡ Μάρθα. Θέλω νὰ τα τιμωρήσω γιατί ἐν ᾧ ἤξευραν τί καὶ πῶς, τὰ πονηρὰ δὲν μου εἶπαν τίποτε καὶ με ἄφησαν νὰ κάμω τόσο γλυκίσμα δωρεάν!

— Καλὰ, ἔστω καὶ ἀπὸ μισό. Ἡ συναναστροφή μας ἰτελείωσε. Ἐγὼ τώρα θὰ μείνω μόνη μὲ τὴν Πίσσαν καὶ θὰ βγάλω τὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια θὰ τοιχοκολλήσω ἀπὸ τὴν θύραν καὶ ἔλατε νὰ τα διαβάσατε.

Ἐμείνα λοιπόν μόνη μου εἰς τὸ Γραφεῖον. Ἐκάθισα εἰς τὴν θέσιν τὴν ὅποιαν κατέειχε πρὸ ὀλίγου ἡ Μάρθα, ἐνώπιον τῶν ἐπιστολῶν καὶ ἤρχισα νὰ σκέπτομαι. . . Ἐπρόκειτο νὰ πονοῖμω τὰ βραβεῖα. Ὅποιον δυσχερὲς ἐρ-

γων! Μὲ πόσῃν προσοχῇ ἐπρεπε νὰ ἐργασθῶ, ὥστε καὶ ἀκουσίως μου νὰ μὴ ἀδικηθῇ, νὰ μὴ δυσαρστηθῇ κανεὶς! Ἀπέναντι μου ἡ Πίσσα μ' ἔβλεπε καλὰ-καλὰ, ὡς νὰ ἤθελε νὰ μαντεύσῃ τί ἐσκεπτόμην, ὡς νὰ εἶχε ἀνυπομονησίαν νὰ μάθῃ ποῖος ἢ ποία θὰ ἐβραβεύετο. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ πολὺ θὰ ἤθελα νὰ μάθω τὴν γνώμην τῆς Πίσσας. Ποία ἐπιστολὴ ἀράγε νὰ τῆς ἔκαμε τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν;

Τέλος πάντων, μετὰ μιάς ὥρας ἐργασίαν, ἡ Μάρθα,

«Ὁ Οἰκογενειακὸς ὕμνος τῆς Μελοποιήτης» (Σελ. 101, στήλ. 6.)

ὁ Ἀνανίας καὶ αἱ ἀδελφαὶ του, ἀνεγίνωσκον μὲ ζωηρὰς ἐκδηλώσεως ἐπιδοκιμασίας, ἀπέβω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ γραφείου μου, τὸν ἐξῆς πίνακα:

ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀττικὴ Νύξ.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εὐδρομος Οἰκία. — Σοφία Π. Σαχίνη.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Περικλῆς Σκέφερης. — Νικόλαος Κιτοίκης. — Γεράσιμος Σπ. Ἀμούργης.

ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ: Χαλασμός Κόσμου. — Τελέσιλλα.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ: Φιλεργός Χελιδών. — Ρωμαῖος Κικέρων.

ΤΡΙΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΣ: Κερκυραϊκὴ Μέλισσα. — Ἄλ. Οὐδινώτης. — Ἀνδρείος Ἡπειρώτης. — Κομήτης.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Θαυμαστής τῶν Ὠραίων Τεχνῶν. — Ἑλληνικὴ Σημαία. — Μελοποιήτης. — Φοιβόληπος Κόρη. — Ἑλληνίς Καλλιτέχνις. — Ταπεινὸν Ἴον. — Χιονισμένος Τυμφορητός. — Φοῖβος Ἀπόλλων. — Λύρα τοῦ Ἀρίωνος. — Ἐρημίτης. — Τορπίλλη. — Ἀνδρουῦτος. — Λευκὸν Ῥόδον.

Υ. Γ. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ σας δώσω τὴν ἐρώτησιν διὰ τὴν Δευτέραν μου Κυριακὴν. Σας ἑτοιμάζω νέαν ἐκπληξιν.

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια: ἴδε σελ. 89)

Τὴν πρώτην ἐκείνην, περὶ τὴν ἐννάτην ὥραν, ὁ Γιάννης εἶπε:

« Πάτερα, ἔχομεν ἐν καθήκον νὰ ἐκπληρώσωμεν πρὸς τὸ πτώμα ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον ἀφήσαμεν ἄταφον... »

— Ἐχεις δίκην, Γιάννη, ἄς ὑπάγωμεν! Ἰσως εὐρωμεν ἐπάνω του τίποτε ἔγγραφα πού νά μας διαφωτίσουν. — Ὡς ἔλθης καὶ σὺ μαζί μας, ἐπρόσθεσεν ὁ Κασκαμπέλ ἀποταθείς πρὸς τὸν Μακρολέεκα. Πάρε μαζί σου μίαν ἀξίνην καὶ ἓνα πτωάρι. »

Ἐρωδιασμένοι μὲ αὐτὰ τὰ ἐργαλεῖα καὶ λαβόντες τὰ ὄπλα των, ἀνεχώρησαν καὶ οἱ τρεῖς ἐκ τῆς Εὐδρομοοικίας· μετὰ τινα λεπτά εὐρίσκοντο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους, ὅπου εἶχε διαπραχθῆ τὸ ἐγκλήμα.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες εἶχον σταθμεύσει ἐκεῖ διὰ νὰ διανυκτερεύσουν. Ἐφαίνοντο ἀκόμη τὰ ἴχνη πυρᾶς, τὰ ὅποια ἐκάπνιζαν. Πέρα τὸν κορμὸν μεγάλης πεύκης ὑπῆρχον πρόχειροι στρωματὰ ἐκ χόρτου· πολλὸ δὲ πιθανὸν νὰ ἐκοιμῶντο ἐπ' αὐτῶν οἱ δύο ἄνδρες, ὅταν τοῖς ἐπετέθησαν οἱ δολοφόνου.

Ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ νεκροῦ, ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του, ἀπὸ τὰς τραχείας του χεῖρας, ἦτο εὐκόλον νὰ εἰκάσθαι, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος— ἡλικίας τριακονταπέντε περίπου ἔτιόν, — ἦτο ὁ ὄνηρέτης τοῦ ἄλλου.

Ὁ Γιάννης ἠρέυνησε τὸ θυλάκιόν του. Δὲν εὗρε κανὲν χαρτίον, οὔτε χρήματα. Εἰς τὴν ζώνην του μόνον εἶχεν ἓν ρεβόλβερ, ἀμερικανικῆς κατασκευῆς, γεμάτον μὲ ἔξ σφαῖρας, τὸ ὅποσον ὁ ἀτυχὴς δὲν ἐπρόφθασε νὰ μεταχειρισθῆ.

Προφανῶς ἡ προσβολὴ ἐγένετο αἰφνιδίως καὶ ἀπροόπτως· τὰ δύο θύματα εἶχον πέσει συγχρόνως.

Τὴν ὥραν ἐκείνην τὸ δάσος ἦτο ἔρημον. Μετὰ μικρὰν ἐξερεύνησιν, ὁ Γιάννης ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανένα. Ἦτο φανερόν ὅτι οἱ δολοφόνου δὲν εἶχον ἐπιστρέψῃ· ἄλλως θάκεγύμνον τὸν νεκρὸν καὶ θὰ τῷ ἀφῆρουν τοῦλάχιστον τὸ ρεβόλβερ.

Ἐν τῷ μεταξῷ ὁ Μακρολέεκα εἶχε σκάψῃ ἓνα λάκκον ἀρκετὰ βαθύν, τὸ πτώμα κατεβιδιάσθη ἐντὸς αὐτοῦ καὶ

ὁ Γιάννης ἀπήγγειλε μίαν προσευχὴν, ὅταν τὸ χῶμα ἐκάλυψε τὸν τάφον.

Μετὰ τοῦτο ὁ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Μακρολέεκας ἐπανῆλθον εἰς τὴν Εὐδρομοοικίαν. Ἐκεῖ, ἐνθ' ἡ Καγέττη ἔμενε πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς, τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἔκαμαν συμβούλιον.

« Εἶνε βέβαιον, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ, ὅτι ἂν θελήσωμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Καλλιφορνίαν, — ὁ ἀνθρώπος μας δὲν θὰ φθάσῃ ζωντανός. Εἶνε πολὺ μακρὰ. Τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Σίτκαν, ὅπου θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ φθάσωμεν ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν, ἂν οἱ παληοχωροφύλακες ἐκεῖνοι δὲν μας ἐκόβαν τὸν δρόμον. — Καὶ ἔτι εἰς τὴν Σίτκαν πρέπει νὰ πάμε, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ἡ Κορνηλία, καὶ θὰ πάμε! »

— Καὶ πῶς; ... Ὡς ἂν συλλάβουν πρὶν προχωρήσωμεν βῆμα!

— Ἀδιάφορον, Καῖσαρ! Πρέπει νὰ φύγωμεν. Ἄν μας συναντήσουν οἱ χωροφύλακες, θὰ τοὺς διηγηθῶμεν τὰ διατρέξαντα καὶ πολλὸ πιθανόν νὰ μὴ ἀρνηθοῦν καὶ εἰς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ὅ,τι ἠρνήθησαν εἰς ἡμᾶς. »

Ὁ Κασκαμπέλ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν. « Ἡ μητέρα ἔχει δίκην, εἶπεν ὁ Γιάννης. Πρέπει νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Σίτκαν, ἔστω καὶ χωρὶς ἄδειαν. ἠμποροῦμεν νὰ πορύγωμεν τοὺς χωροφύλακας διὰ νὰ μὴ χάσωμεν καιρὸν. Αὐτοὶ θὰ νομίζον ὅτι ἀνεχώρησαμεν διὰ τὸ Σακραμέντον, καὶ πιθανόν νὰ πεμακρύνθησαν. Δὲν εἶδαμεν κανένα ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὄρων δὲν τοὺς προσεῖλικσαν οὔτε οἱ χθεσινὸι κυροβολισμοί. — Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ. Πολλὸ πιθανόν νὰ ἔφυγαν. »

— Ναι... ἐκτὸς ἐάν... παρετήρησεν ὁ Μακρολέεκας.

— Βέβαια ἐκτὸς ἐάν... αὐτὸ ἐνοεῖται! ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ.

Ἡ παρατήρησις τοῦ Γιάννη ἦτο ἄρα γε ὀρθή; τῷ ὄντι δὲν εἶχον ἄλλο καλλίτερον νὰ κάμουν, παρὰ νὰ ἐκκινήσουν διὰ τὴν Σίτκαν;

Ὅπως ἡ ἄλλως, μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Βερμούτ καὶ ὁ Μονομάχος ἐξέυχθησαν καὶ ἡ Εὐδρομοοικία ἐξεκίνησε.

« Παιδιά, τὰ μάτια σας τέσσαρα! εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ. Καὶ σὺ, Γιάννη, σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ ἐπιβάλης σιγὴν εἰς τὸ τουφέκι σου. Δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ το ἀκούσῃ κανεὶς! »

— Ἄλλως τε δὲν θανάψωμε φωνιὰ, διὰ νὰ μὴ μας προδώσῃ ὁ καινός, ἐπρόσθεσεν ἡ Κυρία Κασκαμπέλ.

Ὁ δρόμος ἐδῶ δὲν παρουσιαζεν ἐκτάκτους δυσχερείας. Ἐβάδιζαν ὡς ἐπιτοπὸν ἀπὸ τὰς ὄχθας τῶν πολυαριθμῶν ἐκείνων πορθμῶν, ὅστινες χωρίζουν τὰ

συμπλέγματα τῶν νήσων ἀπὸ τῆς ἡπείρου. Βουνα δὲν ἐφαίνοντο μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ ὄριζοντος. Ἐνίστε, ἀλλὰ πολὺ σπανίως, συνήντων κανέν μόνον μόνον ἀγροκήπιον, τὸ ὅποσον ὅμως ἀπέφευγε νὰ πλησιάσῃ ἢ οἰκογένεια. Μελετήσας ἐπισταμένως τὸν χάρτην τῆς χώρας ὁ Γιάννης, ὠδήγει καλῶς τὴν ἀμαξαν καὶ ἠλπίζει νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Σίτκαν ἀνευ τῆς βοήθειας ξένων ὁδηγῶν.

Ἄλλὰ προπαντὸς ἔπρεπε νὰ μὴ συναντήσουν κανένα χωροφύλακα, οὔτε εἰς τὰ σύνορα, οὔτε εἰς τὰ ἐνδότερα. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν συνήντησαν κανένα. Ὁ Κασκαμπέλ ἔχαίρετο διὰ τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ το ἐξηγήσῃ. Κάτι τρέχει, ἐσκέπτετο.

Ἡ Κορνηλία ἀπέδιδε τὸ γεγονός εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν· ὁ σύζυγός της ἦτο διατεθειμένος νὰ το παραδεχθῆ· ἀλλ' ὁ Γιάννης ἔτεινε μᾶλλον νὰ πιστεύσῃ ὅτι κάτι ἄλλο συνέβη, τὸ ὅποσον μετέβαλε τοὺς συνήθεις δροὺς τῆς ρωσικῆς ὑπηρεσίας. Ἄλλὰ τί;

Ὅπως ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των τὴν 6 καὶ 7 Ἰουνίου.

Ἡδὴ ἐκλήσιαζον εἰς τὴν Σίτκαν. Ἡ Εὐδρομοοικία ἠδύνατο νὰ βαδίξῃ καὶ ταχύτερον, ἂν ἡ Κορνηλία δὲν ἐφοβετο τὰ τινάγματα διὰ τὸν τραυματίαν, τὸν ὅποσον αὐτὴ καὶ ἡ Καγέττη ἐξηκολούθουν νὰ περιποιούνται, ἢ μὲν ὡς μήτηρ ἢ δὲ ὡς θυγάτηρ. Ὑπῆρχε πάντοτε φόβος μήπως δὲν ἔφθανε ζῶν εἰς τὸ τέμα τοῦ ταξιδίου. Ναι μὲν ἡ κατάστασις του δὲν ἐδεινοῦτο, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἠδύνατο τις νὰ εἶπῃ ὅτι ἐβελτιούτο. Τὰ ὀλίγα ἱατρικὰ, τὰ ὅποια παρέτεχε τὸ μικρὸν φαρμακεῖον, αἱ περιωρισμένα ἱατρικὰ γινώσεις τῶν δύο γυναικῶν, τί θὰ ἔκαμον εἰς τραῦμα τὸσον βαρὺ; Ὁ ἱατρὸς ἴσως ἦτο ἀπαραίτητος, διότι ἡ ἀρρώστια δὲν θὰ ἴσχυε μέχρι τέλους νὰ νεικαταστήσῃ τὴν ἐπιστήμη. Ὅτι ὅμως αἱ δύο νοσοκόμεαι ἦσαν πολὺ ἀφοσιωμένα, ἦτο ἀναντίρρητον· ὁ ζῆλος μάλιστα τῆς νεαρᾶς Ἰνδῆς ὑπερέβαινε πᾶν ὄριον. Ἐφαίνετο ἀπὸ τώρα ὡς νὰ κατέλει μέλος τῆς οἰκογενείας. Ἦτο, τρόπον τινά, δευτέρα κόρη, τὴν ὅποιαν ὁ Θεὸς ἐστελεῖν εἰς τὴν κυρίαν Κασκαμπέλ.

Τὴν ἑβδόμην Ἰουνίου, τὸ ἀπόγευμα ἡ Εὐδρομοοικία διήλθεν εὐχερῶς τὸν μικρὸν καὶ ἀβαθῆ ποταμὸν Σίτκαν, ὅστις χύνεται εἰς τὸν πορθμὸν τὸν χωρίζοντα τὴν ἡπείρον ἀπὸ τὴν νῆσον Βαρναφ, λεύγας τινὰς μακρὰν τῆς Σίτκας.

Περὶ τὸ ἐσπέρας ὁ τραυματίας ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ μερικὰς λέξεις:

« Ὁ πατέρας μου... ἐκεῖ-κάτω... τὸν βλέπω... » ἐπιθύρησε.

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἐλέχθησαν ρωσιστί. Ὁ Κασκαμπέλ τὰς ἐνόησε κάλλιστα. Ἐκτὸς τούτου, ἐν ὄνομα ἐπανελάμβανε συχνά:

« Ἰβάν... Ἰβάν... »

Χωρὶς ἄλλο θὰ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ δυστυχῶς ὑπῆρέτου, ὁ ὅποτος ἐδολοφονήθη πλησίον τοῦ κυρίου του. Ἦτο πιθανόν, ὅτι καὶ οἱ δύο ἦσαν ρωσικῆς καταγωγῆς.

Ἐν τούτοις, ἂν οὐ ἡ μνήμη ἐπανήρχετο μετὰ τοῦ λόγου, ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ δὲν θὰ ἐβράνδυε νὰ μάθῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ τραυματίου ἐκ τοῦ ἰδίου στόματός του.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Εὐδρομοοικία εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ πορθμίσκου, τὸν ὅποσον ἔπρεπε νὰ διαπεράσῃ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν νῆσον Βαρναφ. Ὁ Κασκαμπέλ ἐδίσταζε νὰ συνεννοηθῆ μὲ λεμβούχους.

Ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθῃ εἰς σχέσεις μετὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ τόπου χωρὶς νὰ μάθουν τὴν ἐθνικότητά του; καὶ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ ἀφανῆ ἐκ νέου ἐκεῖ τὸ ὄχληρον ζήτημα τῶν διαβατηρίων;

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε διέξοδος ἄλλη, ἡ ἀμαξα ἐστάθμευσεν ἐπὶ τῆς ὄχθης καὶ ὁ Γιάννης μετέβη πρὸς ἀναζήτησιν πορθμείου καὶ πορθμίων.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Καγέττη ἦλθε καὶ εἰδοποίησε τὸν Κασκαμπέλ ὅτι τὸν ἐζητεῖ ἡ σύζυγός του καὶ ἐκεῖνος μετέβη ἄμέσως πρὸς συνάντησιν της.

« Ὁ ἀρρωστὸς μας ἀνέλαβεν ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις του, εἶπεν ἡ Κορνηλία. Ὁμιλεῖ καὶ πρέπει νὰ τον ἀκούσῃς διὰ νὰ ἰδοῦμεν τί λέγει. »

Τῷ ὄντι ὁ Ρῶσος εἶχεν ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκύτταζε γύρω του ὡσεὶ ἐρωτῶν διὰ τοῦ βλέμματός τα πρόσωπα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια πρώτην φοράν εἶδεν εἰς τὴν ζωὴν του. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λέξεις τινὰς ἀσυνάρτητοι ἐξήρχοντο ἐκ τῶν χειλέων του.

Κατόπι, διὰ φωνῆς ἀδυνάτου, μὲλις ἀκουστής, ἔκραξε τὸν ὑπῆρέτην τοῦ Ἰβάν.

« Κύριε, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ, ὁ ὑπῆρέτης σας δὲν εἶνε ἐδῶ· ἀλλ' εἴμεθα ἡμεῖς ἔτοιμοι νὰ σας ὑπηρετήσωμεν. Ἀκούσατε ταῦτα, τὰ ὅποια ἐλέχθησαν γαλλιστί, ὁ τραυματίας ἠρώτησεν εἰς τὴν αὐτὴν γλῶσσαν:

« Ποῦ εἶμαι; »

— Μεταξὺ ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι σὰς ἐπεριποιήθησαν καὶ σας περιποιούνται, κύριε!

— Καὶ ἡ χώρα αὐτή;

— Εἶνε χώρα, ὅπου δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβηθῆτε ἂν εἰσθε Ρῶσος.

— Ρῶσος... ναι... Ρῶσος.

— Λοιπὸν εὐρίσκεσθε εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀλάσκας, ὄχι πολὺ μακρὰν τῆς πρωτεύουσας.

— Ἀλάσκα!... ἐπιθύρησεν ὁ ἀσθενής. Καὶ τὸ βλέμμα του ἐξέφρασεν αἰφνιδίως κάτι τι ὡς αἰσθημα τρόμου.

— Ρωσικαὶ κτήσεις, ἐπανέλαβε.

— Ὅχι! Ἀμερικανικαὶ κτήσεις! »

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Γιάν-

« Ἐδειξε τὴν Ἀμερικανικὴν σημαίαν » (Σελ. 105, στήλ. 8.)

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

Μία ἀπὸ τὰς σπανίας ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς μου, εἶνε καὶ ὅταν λαμβάνω ἀπὸ φίλον μου ἀγαπημένον ἐπιστολὴν ἐκτενῆ. Ἄν με ἀγαπάτε, — καὶ κολακεύομαι πολὺ νὰ το πιστεύω — ἂν με ἀναγινώσκετε μ' ἐνδιαφέρον, σήμερον, θὰ σας δώσω ἀρκετὰ αὐτὴν τὴν εὐχαριστήσιν.

Βλέπετε πόσον ἡ ἐπιστολὴ μου εἶνε ἐκτενῆς. Ἐχῶ νὰ σας εἶπω πολλὰ — πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα αὐτὴν τὴν φοράν.

Καὶ ὅμως δὲν εἰσεύρω ἀπὸ τοῦ νάρχισω καὶ πῶς νὰ τελειώσω... Αἱ ἐντυπώσεις αὐτῶν τῶν ἡμερῶν εἶνε τόσον πολλαί, τόσον ζωηραί, ὥστε μόνον ὅσοι ἀπὸ σὲς ἠμπούρεσαν νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅσοι εὐτύχησαν νὰ παρακολουθήσουν τὰς ἐορτάς καὶ τὰ θεάματα, εἶνε εἰς θέσιν νὰ με δικαιολογήσουν διὰ τὴν ἀμηχανίαν μου.

Θὰ ἐπρωτίμω, ἀντὶ χάρτου καὶ γραφίδος, νὰ εἶχα εἰς τὴν διάθεσίν μου κανὲν πανόραμα, μίαν σειρὰν εἰκόνων, — τοῦ Σταδίου προκάντων, — τὰς ὅποιαις νὰ ἔθετα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας, χωρὶς λέξεις, χωρὶς περιγραφάς. Ἀλήθεια, μετὰ πολλῆς δυσκολίας θὰ εἰμπορούσε κανεὶς νὰ περιγράψῃ διὰ λόγων τόσον ὠραία θεάματα, τόσον μεγαλοπρεπεῖς συναθροίσεις, τόσον φωτεινάς ἐορτάς, τόσον ἐνδιαφέρον, τόσην ζωηρότητα, τόσην κίνησιν, τόσην χαρὰν, τόσον ἐνθουσιασμόν, τόσην μαγείαν.

Ἄχ, πῶς ἤθελα νὰ εἶχα ἐδῶ αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὅλους μου τοὺς μικροὺς φίλους, ἀπὸ τῶν περάτων τῆς γῆς! Θὰ ἔβλεπαν κατὰ τι, τὸ ὅποσον βέβαια δὲν θὰ ἐλησημονοῦσαν εἰς ὄλην τὴν ζωὴν των· ἔπειτα ἐγὼ δὲν θὰ εἶχα ἀνάγκην σήμερον νὰ περιγράψω τίποτε...

— Ἄλλ' εἶνε καιρὸς νὰρχίσω. Εἰσεύρω ὅτι θὰ σας δώσω ἀμυδροτάτην ἰδέαν περὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων· ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ... κρῖμα νὰ μὴν εἶμαι ζωγράφος!

Πρῶτα-πρῶτα ἔγιναν τὰποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Γεωργίου Ἀβέρωφ, ὁ ὅποτος ἐστήθη παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Σταδίου. Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν ἐθνικὸν εὐεργέτην, μὲ τὸ χρῆμα τοῦ ὀποίου ἀνεκαινίσθη τὸ ἀρχαῖον Στάδιον, ἐξεδηλώθη διὰ τῆς ἐκτάκτου καὶ ἐνθουσιώδους ἐκείνης συρροῆς, ἡ ὅποια ἐγίνε μὲ ὄλην τὴν βαγδαλίως πίπτουσαν βροχὴν. Ὁ Διάδοχος ὁ ἴδιος ἀπεκάλυψε τὸν ἀνδριάντα. Λόγος ἐξεφωνήθησαν.

Ἐπειτα συνέχισεν

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

στράνοι κατατέθησαν, ζητωκραυγαί αντήχησαν, μουσικά επαιάνισαν. . . Ούτω τιμώνται όσοι αγαπούν την πατρίδα των, όσοι υπέρ αυτής διαθέτουν τον πλούτον των, είτε υλικόν, είτε διανοητικόν! Πολύ όλοι άνθρωποι εις τον κόσμον ετύχησαν να ίδουν ζώντες τον ανδριάντα των. Ο Αβέρωφ είμπορεί να τον ίδη, αν επισκεφθή τας Αθήνας. Είς τους Ολυμπιακούς Αγώνας όμως δεν ήλθεν. Φαντάζεσθε πόσας τιμάς θαπελάμβανεν, αν ήρχετο. Αλλ' ο Αβέρωφ δεν αγαπή τας επιδείξεις, δεν αγαπή τον θύρβον. Είνε γέρον λιτός, όλιγαρχικός, ήσυχος, μετρίφρων. Τοιούτοι είνε οι έχοντες μεγάλην και ευγενή την καρδίαν!

Την άλλην ημέραν ο Βασιλεύς εις το Στάδιον, εκήρυξε την έναρξιν των Διεθνών Ολυμπιακών Αγώνων. Οποία επιβάλλουσα τελετή! όποια επίσημος στιγμή! Αί χιλιάδες έκείνοι του κόσμου, το πανηγυρικώς στολισμένον Στάδιον, η πομπική είσοδος του Βασιλέως, ο λόγος του Διαδόχου, και κατόπιν ο ένθουσιώδης ύμνος του Σαμάρα, ο θαυμασιώς εκτελεσθείς υπό των ήνωμένων μουσικών και υπό λαμπρού χορού— όλα αυτά ήσαν ύπεροχα και άλησομηνα. Ο Βασιλεύς ήτο θαρραλέως και έδεβαίωνε τους περι αυτόν ότι ποτέ δεν συνεκινήθη τόσο εις την ζώην του. Ω, και ποιος δεν έννοει την συγκίνησιν του! Ητο μία από τας ένδόξους στιγμάς του εύτυχούς βίου του η στιγμή έκείνη! Η ιστορία δεν θα την λησμονήση. Η αναβίωσις των Ολυμπιακών Αγώνων είνε γεγονός ιστορικόν μεγάλης σημασίας και πάντοτε θ' αναφέρεται το όνομα του βασιλέως των Ελλήνων, ο όποιος ετύχησε να κηρύξη διά του στόματός του την έναρξιν της πρώτης Διεθνούς Ολυμπιάδος!

Και ήρχισαν τα διάφορα αγωνίσματα και ένεφανίσθησαν οι άθληται, οι έλθόντες από όλα τα μέρη του κόσμου, και χειροκροτήθησαν οι πρώτοι νικηταί. Τους πολλούς και διαφόρους τούτους αγώνας δεν θα σας περιγράψω, διότι τούτο θα υπερβείνε τα όρια μιας επιστολής έστω και έκτενουής. Άλλως τε εις άλλην στήλην της « Διαπλάσεως », βλέπετε τα αγωνίσματα και τα όνόματα των Νικητών. Αρκούμαι μόνον να σας είπω ότι το θέαμα των ωραίων εκείνων και εύσταλών αγωνιστών, φιλοτιμώς αγωνιζομένων να κατακτήσουν τον πολύτιμον τίτλον του Ολυμπιονίκου, ήτο ό,τι ένδιαφέρον και λαμπρόν. Η ένδική μας φιλοτιμία κολακεύεται έξόχως εκ της γενικής όμολογίας ότι τα καλλιτεχνικώτερα, τα ωραιότερα σώματα επέδειξαν οι Έλληνες άθληται. Οι περισσότεροι έξ αυτών ωμοίωζον με αρχαία αγάλματα εφώνων. Οι ξένοι έμειναν καταγοητευμένοι από

τα ζώντα αυτά πρότυπα του προγονικού κάλλους. Άλλά και η Νίκη δεν έράνη δυσημένης προς τους Έλληνας άθλητας. Είμπορούμεν να καυχώμεθα, διότι μετά τους Αμερικανούς, — οι όποιοι άλλως τε θεωρούνται οι πρώτοι άθληται του κόσμου, — εύθως άμέσως άνεδείχθησαν οι Έλληνες. Ένδεκα νίκας άριθμούν εν τώ συνόλω οι Αμερικανοί και δέκα νίκας οι Έλληνες. Κατά την διάρκειαν λοιπόν των Αγώνων δεκάκις η έλληνική σημαία εκυμάτισεν ύπερηφάνως εις το κοντάρι της νίκης. Τούτο ύπερέβη όλας τας έλπίδας και ένέπνευσε τας καλλίστας και βασιμωτάτας διά το μέλλον.

Βεβαίως ο ένδοξότερος των Ολυμπιονικών, έλλήνων και ξένων, είνε ο νικητής του Μαραθώνος. Το ύνομά του διελαλήθη άμέσως εις τα πέρατα της ύψηλιου και το γνωρίζετε τάρω όπου δήποτε και αν εύρίσκεσθε: Σπυρίδων Λούης έξ Αμαρουσίου. Έλλην ο νικητής του Μαραθώνιου δρόμου τούτο υπήρξε το κορυφωμα της έλληνικής νίκης. Πρό της άνοχής και της ώκυπιδίας του χωρικού δρομέως, υπεχώρησεν οι ξένοι και ο Λούης έφθασε πρώτος εις το Στάδιον. Ω, με ποτον ένθουσιασμών έγινεν εκεί δεκτός! και ποιος όφθαλμός ήμπόρεσε να μείνη άδάκρυτος εις το έκπληκτικόν θέαμα της μέτης ένός όλοκλήρου λαού, ύποδεχομένου και άνευφημούντος τον νικητήν! Ο χωρικός εκείνος εκοιμήθη άδοξος και έξύπνησεν ένδοξος. Τον έλάτρευσαν, τον άνεθέωσαν, τον έγέμισαν δώρα και τιμάς, οι βασιλόκαιδες τον έσηκωσαν εις τας άγκάλας των, έφαγεν εις την τράπεζαν του βασιλέως. . . Τον ήθελεν αυτόν τον θρίσμβον ο Λούης, ναί, τον ήθελε! Χωρίς την θέλησιν, η φυσική δύναμις, η ικανότης δια κάθε τι, δεν άρκει. « Η θα νικήσω η θα σκιάσω! » έλεγεν ο Λούης την προτραίαν του αγώνος και δια πάν ένδεχομένον έξωμολογήθη και εκοινώνησε. Μόνον αν έπιπτε νεκρός θα υπεχώρει, άλλ' η θέλησίς του ένίκησε και τον άντήμειψε δόξα τοιαύτη, πρό της όποιας επί στιγμήν ώχρίσασαν όλαί αι άλλαι δόξαι. Πόσον αξιοζήλευτος είνε και ποτον πολύτιμον μάς παρέχει διδάγμα, ο απλοϊκός και άμαθής αυτός Αμαρουσιώτης!

Και έγινεν ο ήρωσ της ημέρας. Όταν την παρελθούσαν Τετάρτην έστέθησαν εις το Στάδιον επίσημως οι Ολυμπιονίκαι, ο Λούης με την λευκήν του φουστανέλλαν προηγείτο της θριαμβευτικής πομπής, ο Λούης άνευφημείτο και έρραίνετο με άνθη ο Λούης ήτο το άντικείμενον της γενικής προσοχής και λατρείας. Είνε ο κατ' έξοχόν Ολυμπιονίκης. Μεταξύ των πολλών συγχαρητηρίων τα όποια έλαβεν, έν επισκεπήριον έρρίφθη εις το Ταχυδρομείον

με την έξής έπιγραφήν « Προς τον κατ' έξοχόν Ολυμπιονίκην. » Όνομα τίποτε άλλ' ήτο άνάγκη όνόματος; Ποιος άλλος κατήγαγε νίκην τόσο περιφανή; Και η διεύθυνσις του Ταχυδρομείου άδιστακτως έστειλε το επισκεπήριον εις την οικίαν του Λούη.

Και εκυρήχθη η λήξις των Αγώνων, οι όποιοι διάρκεσαν δέκα ημέρας. Κατά το διάστημα αυτό το Σκοπευτήριον, το Ζάπκειον, το Ποδηλατοδρόμιον και προπάντων το Στάδιον είδον λαμπράς και πολυανθρώπους συναθροίσεις. Είς τον Πειραιά έγινε μία θαυμασία « ενετική νύξ » μία φανταστική φωταγωγήσις του λιμένος και της πόλεως εις τας Αθήνας γενική φωταφία καθ' έσπέραν, μουσικική, θέσμος, λαμπαδοφορική γεύματα και δύο τέλειαι φωταγωγήσεις της Ακροπόλεως.

Τίποτε δεν έλειψεν και αν ο καιρός ήτο καλλίτερος, αν ένεκα της τρικυμίας, δεν έματαιούντο αι λεμβοδρομιαί του Φαλήρου, τίποτε άλλο δεν είγε τις να επιθυμήση. Οι ξένοι απήλθον καταμπευμένοι, με τας ώραιότερας έντυπώσεις, όλων δε η εύχή είνε σήμερον εις τας Αθήνας εις την αρχαίαν αυτών πατρίδα πάντοτε να τελώνται οι Ολυμπιακοί Αγώνες.

. . . Βεβαίως δεν περιμένετε από έμέ όλας τας λεπτομερείας των έορτών, αυτές τας ημέρας και οι μικροί αναγινώσκουν έφημερίδας, όλαί δε αι έφημερίδες, έλληνικαί και ξέναί, είνε γεμάται από λεπτομερείας. Είνε λοιπόν καιρός να έξαγάγωμεν το συμπέρασμα έξ όλης αυτής της ώραιας ιστορίας. Θα σπεύσω μόνον πολύ να μάθω, αγαπητοί μου, όποιας σκέψεις και αποφάσεις σας ένέπνευσε οι Ολυμπιακοί Αγώνες, είτε μακρόθεν τους παρηκολούθησατε, είτε εκ του πλησίον. Τας γράφετε εις την φίλην σας Διαπλάσιν και έκείνη θα μού τας ανακοινώση. Προς το παρόν θα σας είπω τας ιδίκας μου σκέψεις.

Όσον αναγκαία είνε η καλλιέργεια της ψυχής, τόσο και η καλλιέργεια του σώματος. Ο,τι δια την ψυχήν είνε η μελέτη, δια το σώμα είνε η άσκησις. Άνευ της άσκησεως, τα σώματα έννευρίζονται, άδυνατίζουν, ασχημαίζουν, φθείρονται. Όταν πάσχη το σώμα, δεν είνε δυνατόν να λειτουργήση καλώς το πνεύμα. Χρειάζεται ίσορροπία μεταξύ του ένός και του άλλου. Υγεία του σώματος είνε υγεία της ψυχής και καλλονή του σώματος είνε πολλάκις καλλονή της ψυχής. Το ιδανικόν των αρχαίων Έλλήνων, — των μόνων οι όποιοι είχον έννοησι τή θα πη τέλειος άνθρωπος, — ήτο ψυχή ωραία εις σώμα ωραίον, διάνοια ισχυρά εις σώμα ισχυρόν. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες μάς έκαμαν να συλλογισθώμεν κάλιν τας ά-

ληθείας αυτάς, αι όποιαί επί πολλών καιρόν είχον περιπέση εις λήθην. Από τινος οι έλληνοπαίδες είχον αρχίση να γυμνάζωνται οι Ολυμπιακοί Αγώνες τους έκαμαν να γυμνάζωνται με περισσοτέραν άγάπην. Τι κατώρθωσαν εις όλιγον διάστημα καιρού, το απέδειξαν εις το Στάδιον, τι θα κατορθώσουν εις το μέλλον, καθείς είνε εύκολον να το έννοησι.

Μικροί μου φίλοι, επιθυμώ ναγαπήτε την γυμναστικήν. Είτε εις δημόσια γυμναστήρια, είτε κατ' ιδίαν, γυμνάζεσθε, καλλιεργείτε, δυναμώνετε το σώμα σας. Διά σας τους νέους είνε η γυμναστική. Εφθόβη ήσαν οι περισσότεροι των άθλητών, νεαρώτατοι δε οι Έλληνες, μαθηταί των γυμνασίων, χθεσιοί και σημερινοί άκόμη αναγινώσται της « Διαπλάσεως ». Θέλω να τους μιμηθήτε τους ένδόξους αυτούς συμμαθητάς σας και συναδέλφους, μικροί μου φίλοι. Θέλω να σας ίδω μίαν ημέραν εις το Στάδιον αγωνιστάς με ώραια και ισχυρά σώματα, όσον θέλω να σας ίδω μίαν ημέραν και εις την κοινωνίαν προκόποντας έν σοφία και άρετή.

Ω, πόσον θα είμαι εύτυχής, πόσον θα κλαύσω από χαράν αν ποτε χειροκροτήσω ως Ολυμπιονίκην, έστεμμένον με την ιερήν έλαιάν της Ολυμπίας, κανένα των σημερινών μου μικρών αναγινωστών! Είθε! Είθε!

Σας ασπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ

Ο χώρος της « Διαπλάσεως » δεν είνε δυνατόν να επαρκήση προς λεπτομερή έπιγραφήν των τελεσθέντων κατά τους Ολυμπιακούς Αγώνας. Τα θέαματα ήσαν τόσο πολλά, καθώς και τα επεισόδια, ώστε και αυτά αι έφημερίδες αι όποιαί εκδίδονται καθ' έκαστην και διαθέτουν τόσον χώρον, ήναγκάζοντο πολλάκις να εκδίδωνται μετά ήμιόλλου ή να κάμνουν δύο εκδόσεις την ημέραν, δια να τα περιγράψουν όλα. Τούτο βεβαίως δεν θα είγέ τις την αξίωσιν να κάμη έν έβδομαδιατον περιοδικόν γραφόμενον δια παιδια του όποιου άλλος είνε ο σκοπός. Όστε οι μικροί μας αναγινώσται, όσοι επανειλημμένως μάς έζητήσαν περιγραφάς των Ολυμπιακών Αγώνων, πρέπει ναρκεσθώσιν εις τας εκ των Αγώνων έντυπώσεις του κ. Φαίδωνος και εις τον κατωτέρω κατάλογον, ως συμπλήρωμα της « Αθηναικής Επιστολής » έξ ης δύναται τις να μάθη ποία αγωνίσματα έτελεσθησαν και ποιοί άνεδείχθησαν Ολυμπιονίκαι. Χάριν συντομίας παραλείπομεν

τα όνόματα εκείνων, οι όποιοι ήλθαν δε ύπεροί εις τα αγωνίσματα, μεταξύ των όποιων πλείστοι Έλληνες.

Α'. — Αθλητικά αγωνίσματα. (Εν τώ Σταδίω).

Δρόμος 100 μέτρων. — Ολυμπιονίκης ο κ. Φ. Ε. Μπούρκε' Ηνωμένοι Πολιτεταί Αμερικής.

Δρόμος 400 μέτρων. — Φ. Ε. Μπούρκε' Ηνωμένοι Πολιτεταί Αμερικής.

Δρόμος 800 μέτρων. — Ε. Χ. Φλάκ, Βικτώρια Αυστραλίας.

Δρόμος 1500 μέτρων. — Ε. Χ. Φλάκ' Βικτώρια Αυστραλίας.

Δρόμος 110 μέτρων μετ' έμποδίων. — Τ. Π. Κούρτις' Ηνωμένοι Πολιτεταί Αμερικής.

Μαραθώνιος δρόμος. — Σπ. Λούης' Ελλάς.

Άλμα εις ύψος. — Ε. Η. Κλάρκ' Ηνωμένοι Πολιτεταί Αμερικής.

Άλμα επί κοντώ. — Β. Κ. Χούτ' Ηνωμένοι Πολιτεταί Αμερικής.

Άλμα άπλούν. — Ε. Η. Κλάρκ' Ηνωμένοι Πολιτεταί Αμερικής.

Άλμα τριπλούν. — Ι. Β. Κόννολυ' Ηνωμένοι Πολιτεταί Αμερικής.

Διακοβολία. — Ρ. Γκάρρετ' Ηνωμένοι Πολιτεταί Αμερικής.

Σφαιροβολία. — Ρ. Γκάρρετ' Ηνωμένοι Πολιτεταί Αμερικής.

Άρσις βαρών δια μιάς χειρός. — Α. Έλλιοτ' Αγγλία.

Άρσις βαρών δι' άμφοτέρων των χειρών. — Ι. Β. Ζένσεν' Δανία.

Πάλη. — Κ. Σιούμαν, Γερμανία.

Β'. — Γυμναστική (Εν τώ Σταδίω)

Δίκυγον καθ' ομάδας. — Η υπό τον Φ. Όφμαν όμάς' Γερμανία.

Μονόκυγον καθ' ομάδας. — Η υπό τον Όφμαν όμάς' Γερμανία.

Δίκυγον. — Α. Φλάτωβ, Γερμανία.

Μονόκυγον. — Η. Βαίγκαλφτερ' Γερμανία.

Ίπτικόν έφαλτήριον άνευ λαβίδων. — Κ. Σιούμαν' Γερμανία.

Ίπτικόν έφαλτήριον μετά λαβίδων. — Α. Ζούτερ' Ελβετία.

Κρίκος. — Ι. Μητρόπουλος' Ελλάς.

Αναρτήριχος επί κάλω. — Ν. Ανδρικόπουλος' Ελλάς.

Γ'. — Κολυμβητική (Εν τώ λιμένι Μουνησίας, Πειραιώς)

Άγών 100 μέτρων. — Α. Χάγιος Γκούτμαν' Ούγγαρια.

Άγών 500 μέτρων. — Π. Νότμαν' Αυστρία.

Άγών 1200 μέτρων. — Α. Χάγιος Γκούτμαν' Ούγγαρια.

Άγών ναυτών 100 μέτρων. — Ι. Μαλοκίνης' Ελλάς.

Δ'. — Σκοπεβολή (Εν τώ Σκοπευτήριω Καλλιθέας)

Άγών τυφεκίου από 300 μέτρων. — Γεώργιος Όρφανίδης' Ελλάς.

Άγών τυφεκίου από 200 μέτρων. — Π. Καρασεβδάς' Ελλάς.

Άγών δια περιστρόφου ύπηρεστάς από 25 μέτρων. — Ι. Παϊν' Ηνωμένοι Πολιτεταί Αμερικής.

Άγών δι' έλευθέρου περιστρόφου από 30 μέτρων. — Σ. Παϊν' Ηνωμένοι Πολιτεταί Αμερικής.

Άγών δια πιστολίου από 25 μέτρων. — Ι. Φραγκούδης' Ελλάς.

Ε'. — Σφαιροβία (Εν τώ Ζαπκείω Μεγάρω)

Άγών σφαιροβίας φιλάθλων. — Γραβελότ' Γαλλία.

Άγών σπαθιστίας φιλάθλων. — Ι. Γεωργιάδης' Ελλάς.

Άγών σφαιροβίας διδασκάλων. — Α. Πύργος' Ελλάς.

Ζ'. — Ποδηλατικαί αγώνες (Εν τώ Ποδηλατοδρομείω Φαλήρου)

Άγών 100 χιλιομέτρων. — Α. Φλαμάν' Γαλλία.

Άγών 2 χιλιομέτρων. — Π. Μασσών' Γαλλία.

Άγών 10 χιλιομέτρων. — Π. Μασσών' Γαλλία.

Άγών προς χρόνον στροφής στίβου. — Π. Μασσών' Γαλλία.

Μαραθώνιος ποδηλατικός αγών. — Α. Κωνσταντινίδης' Ελλάς.

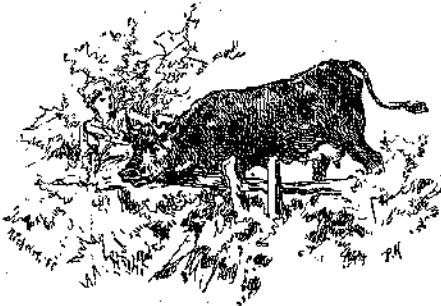
Άγών δωδεκάωρος. — Α. Σμάλ' Αυστρία.

Ζ'. — Αθλητικά παιδια (Εν τώ Ποδηλατοδρομείω Φαλήρου)

Λών Τένις άπλούν. — Ι. Π. Μπόλαν' Αγγλία.

Λών Τένις διπλούν. — Ι. Π. Μπόλαν' Αγγλία, — Φ. Τράου' Γερμανία.

Όπως οι Έλληνες Ολυμπιονίκαι είνε δέκα τον αριθμόν λαβόντες άνά έν έκαστος βραβείον, οι Αμερικανοί έχουσι να επιδείξουν όκτώ Ολυμπιονίκας λαβόντας ένδεκα βραβεία. Η Αυστραλία ένα, λαβόντα δύο βραβεία οι Γερμανοί έχουσι πέντε Ολυμπιονίκας λαβόντας έπτά βραβεία, ών τα δύο δια τας ομάδας του μονοζύγου και του ζύγου οι Γάλλοι τρεις Ολυμπιονίκας λαβόντας πέντε βραβεία οι Δανοί ένα, η Ελβετία ένα, η Ούγγαρια ένα, λαβόντα δύο βραβεία οι Αυστριακοί δύο λαβόντας ισάριθμα βραβεία και η Αγγλία δύο, λαβόντας τρία βραβεία. Όύτω τους περισσότερους Ολυμπιονίκας έχει να επιδείξη η Ελλάς και μετ' αυτήν η Αμερική λαβούσα όμως έν επί πλέον βραβείον δια των άθλητών της.

Η ΑΓΕΛΑΔΑ

Άγελάδα μου καλή,
σ' αγαπώ πάρα πολύ
γιατί κάμνεις στάλα στάλα
την καλή τροφή, το γάλα.

Γάλα βράδυ και πουργό
πού το τρώω σαν πεινώ,
πού το στόμα μου γλυκαίνει
και την πεινά μου χορταίνει.

Δι' αυτό κάθε φορά
με χορτάρια δροσερά
με τριφύλλια σε ταγίζω
δίχως φόβο να γνωρίζω.

Και τον Πλάστη ευχαριστώ
που με τρόπο θαυμαστό
κάμνει γάλα απ' τα χορτάρια
μεσ' ες των ζώων τα μαστάρια.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Έξ' ανέκδοτου συλλογής]

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΗΜΑ]
[Συνέχεια: βλ. σελ. 93]

Τα παιδιά δεν ἐπερίμεναν να τους το
ξανακούσῃ, και ἀρ' οὐ ἐχαίρεισαν τὴν
καλὴν μαύρην, ἔτρεξαν καταχαρούμενα
εἰς τὰς οἰκίας των.

Ὅταν ὁ Φίλιππος ἤνοιξε τὴν θύραν
καὶ εἶδε τὴν Ἀντωνίαν νὰ καθῆται ὑπὸ
τὸν μικρὸν ἐξώστην, χωρὶς νὰ κάμνη
τίποτε, ἤσθάνθη ζῶηράν ἀνησυχίαν.
Ποτὲ δὲν τὴν εἶδεν οὕτω μ' ἐσταυρω-
μένας χεῖρας, δι' αὐτὸ κατ' ἀρχὰς ἐνό-
μισεν ὅτι εἶνε ἀσθενής.

— Τί ἔχεις, θεῖά; ἠρώτησε τρέχων
πρὸς αὐτήν.

— Τίποτε, παιδάκι μου, τίποτε!
ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνία τρυφερώς, ἐνῶ
τοῦ ἔβγαλε τὸ καπέλον καὶ τοῦ ἐσκού-
πισε τὸ ἰδρωμένον τοῦ μέτωπον. Δὲν
εἶχα παραγγελλίαις σήμερα τὸ πρωί· καὶ
ἐπειδὴ ἤμουν πολὺ κουρασμένη, εὗρηκα
τὴν εὐκαιρίαν νὰ καθῆσω λιγάκι νάνα-
παυθῶ. Τώρα πεῖα δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐρ-
γάζωμαι πολὺ, ὅπως ἄλλη φορά.

— Οὐτε ποῦ ἔχεις ἀνάγκην τώρα
πεῖα! εἶπε τὸ παιδίον φαιδρῶς. Ἐγὼ
τώρα εἰμπορῶ νὰ κερδίω ἕνα σωρὸ χρή-
ματα. Ἴδὲς ἐδῶ!

Καὶ ἔρριψεν εἰς τὴν ποδιὰν τῆς μαύ-
ρης τὸ δολάριον, τὸ ὅποιον εἶχε κερδίσει.

— Τὸ κέρδισα σὲ μιὰ-δυὸ ὥρες, χω-
ρίς νὰ κάμνω τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ
καθουμαι ἤσυχα.

— Βλέπω ὅτι ὁ κύριος ζωγράφος
εἶνε πολὺ καλοπληρωτῆς. Τόσα ἐκέρ-
δισε καὶ ἡ Δέα;

— Ναι, ἕνα τέτοιο δολάριο ἔδωσε
καὶ εἰς τὴ Δέα. Ἦθελα, θεῖά, νὰ ἐ-
βλεπες τὴν εἰκόνα πού μας κάμνει. Τὸ
κόκκινο φόρεμα τῆς Δέας καὶ τὸ μαβὶ
μου πανταλόνι εἶνε ἀπαράλλακτα! Μὰ
δὲν εἰξεύρεις! Ἄμυ τελειώση θὰ σε
κάρω νὰ τὴν ἰδῆς.

— Ὁ κύριος ζωγράφος κατοικεῖ πολὺ
μακριὰ καὶ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ
εἰμπορέσω νὰ ἔλθω ἕως ἐκεῖ, παιδί μου.
Τώρα πεῖα δὲν εἶμαι δυνατῆ, ὅπως ἄλ-
λη φορά... Πάρε τὰ λεπτὰ, παιδί μου,
ἐπρόθεσος, καὶ φύλαξέ ῥα καλὰ. Εἶνε
δικά σου.

— Ὅχι, θεῖά, ὄχι! ἐσὺ πρέπει νὰ
τα πάρῃς εἶνε δικά σου καὶ ὅσα θὰ
κερδίξω θὰ εἶνε δικά σου, εἶπεν ὁ Φί-
λιππος, τοῦ ὁποῦ οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον
ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀπὸ αγαθότητα, ἐνῶ
διὰ τῆς βίας ἔθετε τὸ νόμισμα εἰς τὴν
χεῖρα τῆς γραιάς.

— Καλὰ λοιπὸν θὰ σοῦ το φυλάξω
μέσα εἰς ἕνα κουτάκι, νὰ το ἔχῃς ἅμα
τὸ χρειασθῆς, εἶπεν ἡ Ἀντωνία. Τώρα,
πουλάκι μου, σὲ χρειάζομαι, σ' ἐπερί-
μενα νὰ με βοηθήσῃς νὰ φυτεύσω εἰς
ἄλλο μέρος τοὺς πανσέδες μου.

— Νὰ φορέσω μιὰ στιγμή τὰ καθ-
μερινά μου καὶ ἔφθασα! εἶπε φαιδρῶς
τὸ παιδίον.

— Τί καλὸ παιδί! εἶπε καθ' ἑαυ-
τὴν ἡ μιγάς με πολλὴν μελαγχολίαν,
ἀρ' οὐ ἔφραγεν ὁ Φίλιππος. Εἶνε τόσῳ
ἀγαθὸ, τόσῳ γλυκὸ, τόσῳ ὑπάκουο!
Χρυσὸ μου παιδί, καὶ ποῖος θὰ σ' ἀγα-
πήσῃ ὅπως σ' ἀγάπησα ἐγὼ;

Καὶ κατελθοῦσα βραδέως εἰς τὸν
κῆπον, ἀπέμαξε τὸ δάκρυ, τὸ ὅποιον ἔρ-
ρεε διὰ τῶν ἰσχνῶν καὶ ρυτιδωμένων
παρειῶν τῆς.

Μετ' ὀλίγον ὁ Φίλιππος, φορῶν τὰ
καθημερινὰ του, εἰργάζετο συντόμως
ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Ἀντωνίας, ἡ
ὁποία, καθημένη ἐπὶ μικροῦ σκαμνίου
πλησίον του, διηύθυνε τὴν μεταφύτευσιν.
Ὀλονὲν ἐργαζόμενον τὸ παιδίον ἐτερέ-
τιζε περιχαρῆς. Ἐν ὠραῖον κατακόκκι-
νον πτηνόν, εἰς καρδιναλίος, ἀφῆκε τὸ
δένδρον του καὶ ἔλθων ἐκάθησεν οἰκείως
ἐπὶ τοῦ μικροῦ λίστου, τὸν ὅποιον μετε-
χειρίζετο ὁ Φίλιππος.

— Φύγε ἀπ' ἐκεῖ, ἐξοχώτατε! εἶπεν
ὁ Φίλιππος, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ἐρ-

γασίαν του· πήγαινε, φίλε μου! δὲν
εἰμπορῶ νὰ παίξω τώρα μαζί σου· κα-
θὼς βλέπεις, ἔχω δουλειά· ἀλλὰ στά-
σου! νὰ ἕνα ὠραῖο σκουλικάκι γιὰ νὰ
φῆς! Πάρ' το!

Ὁ Καρδιναλίος ἐτερέτισεν ἐν σύντο-
μον ἀλλὰ γλυκὺ εὐχαριστήριον, ἐπῆρε
τὸ σκουλικάκι πού του ἔδωσεν ὁ Φίλιπ-
πος καὶ ἐπέταξεν εἰς τὴν φωλεάν, ἔκου
διηγῆθη εἰς τὴν οἰκογένειάν του φαιδρῶς
τὸ συμβάν, με μουσικούς φθόγγους γλυ-
κυτάτους.

— Ἄ, νὰ τώρα καὶ ὁ Σκώπτης,
εἶπεν ὁ Φίλιππος ἐπὶ τῆ θέα ἄλλου πτη-
νοῦ, τὸ ὅποιον ἦλθε καὶ ἐπτεροῦγιζε γύ-
ρω του, ἐγγίζον σχεδὸν διὰ τῆς πτέρυ-
γος τὸ πρόσωπον τοῦ παιδίου, διὰ νὰ
ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν του. Τὸ πτηνὸν
τοῦτο ἐκαλάθει κατὰ πολλοὺς καὶ δια-
φόρους τρόπους, διότι, ὅπως φανερόναι
καὶ τὸ ὄνομά του, ὁ Σκώπτης ἔχει τὴν
μοναδικὴν ιδιότητα νὰ μιμῆται εἰς τὴν
ἐντέλειαν τὸ κελάδημα ὅλων τῶν ἄλλων
πτηνῶν, ἀκόμη καὶ τὴν φωνὴν τοῦ ἀν-
θρώπου.

— Εἶνε περιέργον πρᾶγμα, εἶπεν ἡ
Ἀντωνία, πῶς σε περιτριγυρίζουν τὰ
πουλιά καὶ ἡ πεταλοῦδες. Δὲν σε φο-
βοῦνται καθόλου; φαίνεται ὅτι δὲν τα
πειράζεις ποτέ.

— Δὲν με φοβοῦνται, γιατί τ' ἀγαπῶ
καὶ το ξεύρουν, ἀπήντησε φαιδρῶς τὸ
παιδίον. Εἶνε πολὺς καιρὸς πού γνωρί-
ζόμεθα, πού ζῶμεν μαζί. Ὁ κῆπος αὐ-
τός εἶνε τὸ σπῆτι των, καθὼς καὶ τὸ
σπῆτι μας. Ἀποτελοῦμεν μίαν οἰκογέ-
νειαν· καὶ σὺ, θεῖά, δὲν εἶσαι σὰν μιὰ
καλὴ μητέρα τῶν πουλιῶν, πού τους δι-
δεις νὰ τρώγουν ὅταν κἀν κρῦο καὶ
δὲν βρίσκουν εὐκόλα φαγί;

Ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος, με τὴν
ὠραίαν κεφαλὴν ἐσκυμμένην ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους, χωρὶς νὰ βλέπῃ τὴν Ἀντω-
νίαν, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀκό-
μη δακρυσομένοι. Τὸ πᾶν ἐντὸς τοῦ κῆ-
που, ὁ ὅποιος ἀντήχη ἀπὸ κελάδηματα
καὶ ἀπὸ ψιθύρους, ἀπέπνευε γαλήνην,
ἠρεμίαν καὶ εὐφροσύνην. Καὶ αὐτὰ ἀκό-
μη τὰ ἐραίπια, τὰ ἐνδεδυμένα διὰ πρα-
σινάδας καὶ ἀνθέων, ἐφαίνοντο ὠραῖα.
Τίποτε ἐκεῖ μέσα δὲν ἐνέχει θλι-
βεροὺς στοχασμούς, ιδέας θανάτου καὶ
ἀπελπισίας. Πόθεν λοιπὸν προήρχετο ἡ
τόση μελαγχολία τῆς Ἀντωνίας, ἡ ὁποία
με σταυρωμένα χέρια—τὰ χέρια ἐκείνα,
τὰ ὅποια εἰργάσθησαν τόσον πολὺ,—
προσῆλωνα τὸ πλῆρες μητρικῆς στορ-
γῆς βλέμμα, ἐπὶ τοῦ ὠραίου παιδίου,
τοῦ τόσον εὐθύμου; Μήπως ἀπὸ τὴν ἀντί-
θεσιν αὐτῆς τῆς φαιδρῆτος καὶ τῆς δυ-
νάμειος τοῦ παιδίου, συγκρινομένης πρὸς
τὴν ἰδικὴν τῆς γεροντικῆν ἀδυναμίαν;

Ἐξάρνα ὁ κῶδων τῆς θύρας ἤχησεν
ἰσχυρῶς.

— Πήγαινε, παιδί μου, νανοίξῃς γρή-

γορᾶ· εἶπεν ἡ Ἀντωνία συνερχομένη.
Αὐτὸς που κτυπᾷ φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ
βιαστικός.

Τὸ παιδίον ἔτρεξε νανοίξῃ καὶ ἡ Ἀν-
τωνία ἠγέρθη διὰ νὰ προῦπαντήσῃ τὸν
ἐπισκέπτην.

Ἦτο ὁ πᾶτερ-Ἰωσήφ. Διῆλθεν ἐν
σπουδῇ τὸν μικρὸν κῆπον, τὸν ἐπισθεν
τοῦ οἰκίσκου, ἐν ᾧ τὸ ράσον του ἐκυμά-
τιζεν. Ἡ μορφή του ἐξέφραζεν ἀνησυ-
χίαν καὶ λύπην. Ἐκράτει προσεκτικῶς
ἀντικειμένον τι, σκεπασμένον με μαν-
θῆλιον ἐρυθροκίτρινον. Χωρὶς νὰ κυτάξῃ
ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐβάδιζε κατ' εὐθείαν πρὸς
τὴν στοᾶν καὶ ἀπέθεσε τὸ δέμα ἐπὶ τῆς
ἐν τῷ μέσῳ τραπέζης.

— Ἀντωνία, καλὴ μου φίλη, Φίλιπ-
πε, παιδί μου, σὰς τα ἔφερα... νὰ τα,
ἐδῶ εἶνε τὰ καίμενα τὰ πλάσματάκια,
τὰ παιδιὰ μου... σὰς τα ἔφερα.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦτο ἀποφασί-
στικός, ἀλλὰ καὶ κάπως μελαγχολικός.

Ἡ Ἀντωνία καὶ ὁ Φίλιππος τὸν
ἠτένισαν ἐκπληκτοί. Ἐγνώριζον καλῶς
τὴν πρὸς τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα κον-
τικακία ἀφελῆ ἀγάπην τοῦ ἀγαθοῦ ἱε-
ρέως καὶ ἠπόρουν τί ἄρᾳ γέ τον ἠνάγ-
κασε νὰ τ' ἀποχωρισθῇ.

— Μήπως ὁ Πανιερώτατος σὰς ἐπέ-
κλησεν ἐξ αἰτίας των; ἠρώτησεν ὁ Φί-
λιππος με ζῶηράν ἐνδιαφέρον.

— Ὅχι, ὄχι, παιδάκι μου. Ὁ Πα-
νιερώτατος οὔτε κἀν γνωρίζει ὅτι ὑπάρ-
χουν. Μ' ἐκάλεσε γιὰ κάτι τι ἄλλο πολὺ
σπουδαιότερον... εἶχε νὰ μου ἀναθέσῃ
μίαν ἐντολὴν καὶ με ἤθελε διὰ νὰ μου
δώσῃ τὰς δδηγίας του. Ἀνόητος ἤμουν
νὰ νομίζω ὅτι με ἤθελε διὰ νὰ μου ὀμι-
λήσῃ διὰ κοντικακία... Ἀναχωρῶ ἀπόψε.

— Πῶς; ἀπόψε, πᾶτερ Ἰωσήφ; Καὶ
κρηγνίετε μακριὰ; ἀνέκραξεν ὁ Φίλιπ-
πος καὶ ἡ Ἀντωνία, σχεδὸν συγχρόνως.

— Ναι, ναι, ἀπόψε. Δὲν εἰμπορῶ νὰ
σας εἶπω πού πήγαινα... ἡ ἀποστολή
μου εἶνε μυστικῆ. Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν
μου ἀπαγορεύεται νὰ σας εἶπω ὅτι ἡ
ἀπουσία μου δὲν θὰ εἶνε μακρά. Πηγαίνω
νάναπληρώσω ἕνα συναδέλφον μου, ὁ
ὅποιος εἶνε ἀσθενής· ὅταν θὰ γίνῃ καλὰ,
εἶνε πιθανὸν νὰ ἐπιστρέψω, ἐκτὸς ἐάν
νεαὶ διαταγαί με στείλουν ἄλλου.

— Δὲν ἠμπορεῖτε λοιπὸν νὰ πάρετε
μαζί σας καὶ τὰ παιδιὰ σας, πᾶτερ
Ἰωσήφ; ἠρώτησεν ὁ Φίλιππος. Θὰ εἶ-
θε δυστυχῆς χωρὶς αὐτὰ.

— Ὅχι, ἠμποροῦσα νὰ τα πάρω...
καὶ ἤθελα νὰ τα πάρω, διότι τάγαπῶ
πολύ, περισσότερον ἢ σὺς τοῦ δέοντος.
Ἀλλὰ δὲν νομίζετε ὅτι θὰ ἦτο κάπως
ἀπρεπές, προσέθεσεν ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς με
μειδιάμα, δι' ἕνα λειτουργὸν τοῦ Ἰψί-
σσου, νάναχωρηθῇ διὰ τὴν ἱεράν του
ἀποστολήν, συνοδευόμενος ἀπὸ λευκά
ποντικακία;... Εἶνε δι' ἐμὲ θυσία, ἐξ-
ηκολούθησε μ' ἑλαφρὸν στεναγμόν, ἀλλὰ

πρέπει νὰ τὴν κάμω, πρέπει νὰ τάφήσω.
— Τὰ καίμενα τὰ κοντικακία! εἶπεν
ἡ Ἀντωνία, σὰς ἔκαμναν τόσῳ καλῆ συν-
τροφιᾷ!

— Ὡ, ναι, μοῦ ἔκαμναν πολὺ κα-
λὴν συντροφιᾶ· εἶπεν ὁ ἱερεὺς. Ἀλλὰ
ἔκαμα ἄσχημα νὰ τάγαπήσω τόσῳ. Ἀρᾶ
γε, τὰς ὥρας, τὰς ὁποίας ἐδαπάνησα
διὰ νὰ τα μάθω νὰ χορεύουν, δὲν ἠμ-
ποροῦσα νὰ τὰς χρησιμοποιήσω, δίδων
εἰς ἀνθρώπους ἄλλα ὀφελιμώτερα μα-

μελῆς καὶ φρόνιμος. κατὰ τὸ διάστημα
αὐτὸ πού θὰ λείψω.

Καὶ ὁ Πᾶτερ Ἰωσήφ διηυθύνθη πρὸς
τὴν θύραν τοῦ κῆπου συνοδευόμενος ὑπὸ
τῆς Ἀντωνίας. Ἐδῶ ἐστάθησαν ἐπ' ὀ-
λίγας στιγμὰς καὶ συνωμίλησαν μετὰ
ζῶηρόν ἐνδιαφέροντος, ἐν ᾧ ὁ Φίλιππος,
ἀπησυχολημένος μετὰ τὰ κοντικακία, δὲν ἐ-
πρόσεχεν εἰς αὐτούς.

— Τὰ χαρτιά θὰ εἶνε καλὰ φυλαγ-
μένα ὅσον ἐγὼ θὰ λείπω, ἔλεγεν ὁ Πᾶ-
τερ Ἰωσήφ.

«Σὰς τα ἔφερα... νὰ τα εἶνε τὰ καίμενα τὰ πλάσματάκια» (Σελ. 109, στήλ. α')

θήματα; Ἡ ζῶη εἶνε πολὺ βραχεῖα
ὄστε νὰ ἐξοδεύῃ κανεὶς τὰς πολυτίμους
αὐτῆς στιγμὰς εἰς ἀσχολίας ματαίας,
ὅσον ἀθῶαι καὶ ἄν εἶνε. Αἰσθάνομαι λύ-
πην τώρα πού τ' ἀποχωρίζομαι... ἀλλὰ
μοῦ πρέπει... δικαίως τιμωροῦμαι!

Καὶ ὁ πᾶτερ Ἰωσήφ ἔδηξεν ὀλίγον
καὶ ἐσκουπίσθη καλὰ καλὰ μετὰ τὸ χρω-
ματιστὸν του μανθῆλιον.

— Ἐγὼ δὲν τὰ περιποιοῦμαι καὶ θὰ
τάγαπῶ, ὅπως τάγαποῦσατε καὶ σεις,
εἶπεν ὁ Φίλιππος παρηγορητικῶς. Ὅταν
θὰ ἐπιστρέψετε θὰ τα ξαναπάρατε.

— Τὸ ξεύρω, ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς,
ὅτι τάφινω σὲ κλὰ χέρια· ὅταν θὰ ἐπι-
στρέψω, πραγματικῶς θὰ τα ξαναπάρω,
ἐκτὸς ἐάν... δὲν θὰ τάγαπῶ καὶ τότε
περισσότερον τοῦ δέοντος. Ὅπως δὲποτε,
φίλε μου, σοῦ τα δίδω, εἰμπορεῖς νὰ τα
θεωρῆς ὡς ἰδικά σου, τοῦλάχιστον ἕως
δοῦ σου τὰ ζητήσω ὀπίσω. Χαῖρε, παιδί
μου· προσέθεσε τείνων τὴν ρικνήν του
χεῖρα πρὸς τὸν Φίλιππον· νὰ εἶσαι ἐπι-

τερ Ἰωσήφ, στηρίζων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ
μοχλοῦ τῆς θύρας. Τὰ ἐνεπιστεῦθην
μαζί μετὰ τὰ ἰδικά μου εἰς ἕνα φίλον μου.
Ἐάν τα χρειασθῆς πρὶν ἐπιστρέψω, ζή-
τησέ τα καὶ θὰ σοῦ τα δώσῃ. (Καὶ εἶ-
πεν εἰς τὴν Ἀντωνίαν τὸ ὄνομα καὶ τὴν
δεξιότητα τοῦ φίλου του).

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τα χρειασθῶ,
ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνία καὶ ὅτι, ὅταν θὰ
ἐπιστρέψετε, θὰ εὕρετε τὰ πράγματα
ὅπως τῆσθε.

— Ἐλπίζω κ' ἐγὼ, καλὴ μου Ἀν-
τωνία. Ἐ, ὅτι θέλῃ ὁ Θεὸς θὰ γίνῃ.
Καλὴν ἐντάμνωσιν!

Ὅταν ὁ Φίλιππος ἐστράφη πρὸς τὴν
θύραν, εἶδε τὸν πᾶτερ Ἰωσήφ ἀπερχό-
μενον. Τότε δὲ ἐσκέφθη:

— Ὡ! ἐξέλασα πάλιν νὰ κάμω ἐ-
καίνην τὴν ἐρώτησιν εἰς τὸν Πᾶτερ Ἰω-
σήφ καὶ νὰ, τώρα φεύγει. Ἄς εἶνε! θὰ
περιμένω ὡς νὰ ξαναγυρίσῃ.
(Ἔπειτα συνέχισεν)

ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΑΙ

ΜΕ ΓΥΑΛΙΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΝ

Μία φορά ήταν ένας βασιλεύς και μία βασίλισσα, που είχαν τρεις χαριτωμένες θυγατέρες. Περίεργον πράγμα όμως! και των τριών αυτών η καρδία ήταν γυάλινη.

— Κορίτσια μου, ε κορίτσια μου! τοις έλεγεν η μητέρα των συχνά, από τον καιρό που ήταν πολύ μικρές. Προσέχετε καλά της καρδίας σας, γιατί σπάζουν εύκολα.

Τα κορίτσια φυσικά επρόσχαν πολύ. Επέρασαν αρκετός καιρός χωρίς να συμβή τίποτε κακό, χωρίς να ραγισθῆ ἢ να σπάση καμιὰ καρδιά.

Μίαν ἡμέρα, ἐνῶ ἡ μεγαλύτερα ἀπὸ τῆς βασιλοπούλης ἐστέκετο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐβλεπε μὲ μεγάλην περιέργειαν μίαν μέλισσαν, ποῦ ἐπεριτριγύριζε τὰ ἄνθη κάτω εἰς τὸν κήπον, ἐσκυφε λιγάκι περισσότερο — καὶ κάπως ἀπρόσεκτα βέβαια, — γὰρ νὰ μὴ χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς τὴν μέλισσαν καὶ ἔξαφνα τὰ σὰ κ! ἀκούστηκε ἕνας κρότος σὰν νὰ ἐσπασε γυαλί.

Ἡ κακομοῖρα ἡ βασιλοπούλα! Ἐσπασε τὴν καρδίαν τῆς καὶ ἐξεφύγησεν ἐστὴ στιγμή.

Ἦτο ἀπὸ αὐτὸ τὸ λυπηρὸν περιστατικόν, ἡ δὴ τῆς ἀδελφῆς ἐπρόσεχαν ἀκόμη περισσότερο τὴ γυαλίαν τους καρδίαν.

Σὲ λίγον καιρὸ ὁμοῦ, συνέβη ἄλλο δυστύχημα. Ἐνα πρωί, ἡ δευτέρα βασιλοπούλα, χωρὶς νὰ προσέξῃ, ἐπῆρε τὸν καφέ τῆς πολὺ πολὺ ζεστό. Δὲν εἶχε ἀκόμη τελειώσῃ τὸ φλυζάνι, ὅταν ἄκουσε μέσα τῆς κάτι τί που ἐτριξε. Ἐπεσε λιποθυμισμένη, ἐπάνω σὲ μίαν πολυθρόνα.

Ἐκάλεσαν βιαστικὰ τὴν βασίλισσαν νὰ ἰδῆ τί ἔχει ἡ θυγατέρα τῆς. Ἡ βασιλοπούλα ἔξοδσε ἀκόμη. Ἡ γυαλίαν τῆς καρδίαν εἶχε ραγισθῆ λιγάκι.

— Τί νὰ κάμωμιν τώρα! εἶπεν ὁ βασιλεύς. Ἡ καρδιά τῆς ἀγαπητῆς μας κόρης εἶνε ραγισμένη... τὸ κακὸ εἴμπορεῖ νὰ προχωρήσῃ καὶ γρηγόρα ἡ καρδιά νὰ σπάσῃ ὁλότελα.

Ἀλλὰ ἡ ἀρρωστη βασιλοπούλα ἐπαράκαλεσε τοὺς γονεῖς τῆς νὰ μὴ ἀνυσυχοῦν γι' αὐτήν.

— Θεέρε, εἶπε χαμογελῶντας, ἡ ραγισμένη στάμνα πηγαίνει ἐστὴ βρῦσι γιὰ πολὺν καιρὸ.

Ἡ μικρότερη βασιλοπούλα ἦτο ἡ πεῖδ ἐμμορφη, ἡ πεῖδ χαριτωμένη, ἡ πεῖδ ἐξυπνη. Τὰ προτερημάτα τῆς ὄσω μεγαλύτερον, ἐμεγάλωναν περισσότερο. Ὁραῖα καὶ πλούσια βασιλόπουλα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, τὴν ἐζητοῦσαν

νὰ τὴν πάρουν γυναῖκα. Καὶ ὁμοῦ ὁ γέρον βασιλεύς δὲν ἦτο εὐχαριστημένος καὶ ἀναστέναιε συχνά.

— Μία μόνον κόρη ἔχω μὲ γερὴ καρδιά, ἔλεγε, καὶ ἡ καρδιά τῆς καὶ αὐτῆς εἶνε γυάλινη! Πρέπει λοιπὸν νὰ τῆς δώσω γιὰ ἄνδρα κανένα βασιλόπουλο ποῦ νὰ ξεύρῃ νὰ φτειάνη γυαλιά, ὥστε ἅμα συμβῆ κανένα δυστύχημα νὰ εἴμπορῆ νὰ το διορθώσῃ.

Κατὰ δυστυχίαν κανεὶς ἀπὸ ὄσους ἤλθαν νὰ γυρέψουν τὴν βασιλοπούλα, δὲν ἤξευρε νὰ φτειάνη γυαλιά. Καὶ ὅλοι ἀπελπισμένοι ἐγύρισαν εἰς τὰς πατρίδας των.

Ἐἰς τὸ παλάτι τότε ὑπηρετοῦσεν ἕνας νέος εὐγενής, ὡς ἀκόλουθος. Ἦτο ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν θὰ ἐγένετο αὐλικός, διότι ἡ μαθητεία του ἐτελείωσεν. Ἡ βασιλοπούλα τὸν εἶδε μίαν φοράν καὶ τὸν ἀγάπησε. Καὶ ἐκεῖνος ἀγάπησε τὴν βασιλοπούλα.

Μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεύς τοῦ εἶπε. — Ἡ ὑπηρεσία σου ἐτελείωσε. Τώρα θὰ πάρῃς ἄλλη, μεγαλύτερη θέσι. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ζῆλο ποῦ με ὑπῆρτες εἰς τὸς τώρα καὶ σε συγχαίρω διὰ τὸν προδιδαχθέν σου.

Ἡ βασιλοπούλα ἦτον ἐκεῖ καὶ ἀφοῦ ἔφυγε ὁ πατέρας τῆς, εἶπε εἰς τὸν νέον. — Λυποῦμαι πάρα πολὺ που δὲν θὰ μένετε πλέον εἰς τὸ παλάτι. Ἀχ, γιὰτί νὰ μὴ εἴθε βασιλόπουλο καὶ γιὰτί νὰ μὴ ξεύρετε νὰ φτειάνατε γυαλιά!

Ὁ νέος δὲν ἤξευρε τί νὰπαντήσῃ ἀπὸ τῆς συγγίνης του. Μόλις καὶ μετὰ βίης ἤμπόρεσε νὰ κάμῃ μίαν ὑπόκλησι καὶ νὰ χαμογελάσῃ, κατακόκκινος.

Μόλις τὸν ἄφησεν ἡ βασιλοπούλα, ἔτρεξε μὲ ὄλην τὴν γρηγοράδα εἰς τὸ ἐργαστήρι ἐνὸς που ἐφτεיאνε γυαλιά ἐκεῖ κοντά, καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν εἶχεν ἀνάγκη ἀπὸ κανένα μαθητή.

— Ναί, καὶ σε πέρνω εὐχαρίστως, τοῦ εἶπεν ὁ τεχνίτης. Ἦτο ἀπὸ τέσσαρα χρόνια θὰ σε κάμω σύντροφο. Ἀλλὰ πρῶτα θὰ γίνῃς ὑπῆρτης μου. Θὰ σε στέλνω σὲ θελήματα, θὰ πηγαίνῃς εἰς τὸν φωμὰ νὰ φωνίζῃς φωμὶ, θὰ προσέχῃς τὰ παιδιὰ μου, θὰ τὰ λούζῃς θὰ τὰ κτενίζῃς, θὰ τὰ ντύνῃς. Ἦτο ἄρα θὰ μάθῃς νὰ φτειάνης γυαλιά, νὰ τὰ κολλᾷς, νὰ τὰ κόπῃς καὶ νὰ τὰ βάζῃς ἐστὶ τὰ παράθυρα. Καὶ ἂφ' οὐ περάσουν ἔτσι τὰ τέσσαρα χρόνια, θὰ σε κάμω σύντροφο.

Ὁ νέος βρῆκε τὴν διορίαν πολὺ μακρυνή καὶ ἠρώτησεν, ἂν δὲν ἦτο δυνατόν νὰρτίσῃ τὴν ἄμῃσως νὰ κάμῃν γυαλιά καὶ νὰ τὰ βάζῃ ἐστὶ τὰ παράθυρα.

— Ὅχι! εἶπεν ὁ τεχνίτης, ἀδύνατον! Ἡ τέχνη δὲν μαθαίνεται ἔτσι εὐκόλως. Ἡ τέχνη δὲν μαθαίνεται ἔτσι εὐκόλως. Ὁ νέος ἐστέναξε καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑποταχθῆ.

Τὸν πρῶτον χρόνον δὲν ἔκαμνε ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ πηγαίνῃ ἐστὶ φωμὰ καὶ νὰ περιποιῆται τὰ παιδιὰ τοῦ παρραφέντη του. Τὸν δεύτερον χρόνον ἔκαμνε νὰ κολᾷ τὰ ραγισμένα γυαλιά τὸν τρίτον ἔκαμνε νὰ κόπῃ τὰ γυαλιά καὶ νὰ τὰ βάζῃ ἐστὶ τὰ παράθυρα τὸν τέταρτον ὁμοῦ ἔγινε σύντροφος τοῦ τεχνίτη. Ἄφ' οὐ ἐπέρασε καὶ ὁ τέταρτος χρόνος, ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἐργαστήρι. Ἐπρόρεσε πάλι τὰ αὐτικά του φορέματα καὶ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται πῶς ἤμπορούσε νὰ γίνῃ βασιλεύς, γιὰ νὰ πάρῃ τὴν βασιλοπούλα.

Ἐἰς τὸ δρόμον ἀπῆλθεν ἕνα γέροντα, ὁ ὅποιος, ἐπειδὴ τὸν εἶδε πολὺ συλλογισμένον, τὸν ἐρώτησε τί ἔχει.

— Κάτι θέλω, εἶπεν ὁ νέος, που δὲν μπορῶ νὰ το εὔρω!

— Τί θέλεις;

— Ἐνα βασιλεῖο! Τώρα νὰ, συλλογίζομαι πῶς εἴμπορῶ νὰ γίνω βασιλεύς.

— Ἄν ξεύρῃς νὰ φτειάνης γυαλιά, μπορῶ νὰ σου εὔρω τὸν τρόπον.

— Αὐτὸ ἴσια-ἴσια εἶνε τὸ ἐπάγγελμά μου, εἶπεν ὁ νέος. Ὡς τώρα αὐτὴ τὴ δουλειά ἔκαμνα.

— Τότε εἶνε εὐκόλως νὰ γίνῃς τὸ θέλημά σου! Ἄκουσε ὁ βασιλεύς μας, καθὼς βέβαια θὰ ξεύρῃς, εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ δώσῃ τὴν μικρότερη του θυγατέρα σὲ κανένα βασιλόπουλο που νὰ ξεύρῃ νὰ φτειάνη γυαλιά. Ἀλλ' ἐπειδὴ κανένα βασιλόπουλο τοῦ κόσμου δὲν γνωρίζει αὐτὴ τὴν τέχνη, ὁ βασιλεύς ἄλλαξε σχέδιον καὶ ἀποφάσισε τώρα νὰ δώσῃ τὴν βασιλοπούλα.

— Σὲ ποιόν; ἠρώτησε ὁ νέος μὲ ἀνυπομονή.

— Σὲ ἕνα νέο ποῦ νὰ ξεύρῃ τὴν τέχνη, φθάνει νὰρτίσῃ εἰς τὴν βασιλοπούλα καὶ νὰ εἶνε ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια. Ὡς τώρα δὲν εὐρέθηκε ὁμοῦ αὐτός ὁ γαμβρός. Κανένας ἀπὸ τοὺς νέους τεχνίτας, ποῦ ἐκαρουνισιάθησαν εἰς τὸ παλάτι, δὲν ἄρρεσε εἰς τὴν βασιλοπούλα ὅλοι ἦσαν πρόστυχοι, μὲ χονδρά χέρια καὶ μὲ χονδρὸς τρόπους.

Ὁ νέος, μόλις ἄκουσεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰ του καὶ μίαν καὶ δύο ἐστὶ τὰ καλάτι.

Ἐἶπεν εἰς τὸν βασιλέα τί ἤθελεν. Ἄμα τὸν ἄκουσε ὁ βασιλεύς, ἐκάλεσε τὴν βασιλοπούλα καὶ τὴν ἐρώτησε ἂν τῆς ἄρρεσε ὁ νέος τεχνίτης.

Ἡ κόρη τὸν ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ, τὸν ἐγνώρισε, ἐκοκκίνησε καὶ εἶπε:

— Ναί, ὦ, ναί!

Ὁ βασιλεύς τότε ἐπρόσταξε τὸν νέον νὰ βγάλῃ τὰ γάντια του καὶ νὰ δείξῃ τὰ χέρια του, διὰ νὰ ἐννοήσουν ἂν ἦτο ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν. Ἡ βασιλοπούλα ὁμοῦ ἀντεστάθη εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἦταν βεβαία, ἔλεγε, ὅτι ὁ νέος ἦτο εὐγενής καὶ ὅτι τὰ χέρια του θὰ ἦσαν ἄσπρα, σὰν χέρια βασιλόπουλου.

Ἦτο ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας ἔγιναν ὁ γάμος των μὲ πομπὴ καὶ παράταξι.

Ὁ ἄνδρας τῆς βασιλοπούλης, τεχνίτης τοῦ γυαλιοῦ καὶ εὐγενής, ἤξευρε πάντα πῶς νὰ μεταχειρισθῆ τὴ γυάλινη καρδιά τῆς γυναίκας του, ἡ ὅποια ποτὲ δὲν ἔκαθε τὸ παραμικρὸν, ὡς τὴν ἡμέραν που ἀπέθανε, — γρηὰ πλέον ἐδομηῖντα χρόνων.

Ἡ δευτέρα βασιλοπούλα — ἐκεῖνη που εἶχε τὴ ραγισμένη καρδιά, — δὲν ὑπανδρεύθη. Ἐγίνε ὁμοῦ καλὴ θεῖα καὶ ἐπεριποιεῖτο μὲ ἀγάπην τὰ παιδιὰ καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς, τὰ ἀνεψάκια τῆς. Τὰ ἔκαθε νὰ διαβάσῃ, νὰ γράφῃ καὶ νὰ ράπτῃ φορέματα διὰ τῆς κουλλέστων. Ἐἶχε περισσότερον καιρὸν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τῆς. Καὶ ἐς ἐκείνους που ἤξευραν τὸ πάθημά τῆς καὶ ἀπορούσαν γιὰ τὴ μακροζωία τῆς, ἔλεγε χαμογελῶντας, ὅπως τὸ εἶπε τὴν ἄλλη φορά τοὺς γονεῖς τῆς:

— Μὰ δὲν τὸ ξεύρετε πῶς ἡ ραγισμένη στάμνα βαστᾷ περισσότερον;

KIMON AAKIABE

ὉΡΑΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

— Χριστίνα! Χριστίνα! ἔξυπνα... εἶνε περὶ ὦρα νὰ ξυπνήσῃς... Δὲν μ' ἀκούς ποῦ σε φωνάζω τόσην ὦραν; Θεέ μου! τί ὑπναρῶ!

Τὸ κοράσιον ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς μιλῆς τοῦ λευκῆς κλίνης, δὲν ἐκινεῖτο. Ἄφ' οὐ τὴν ἐφῶναξεν ἀρκετὰ, ἡ μητέρα ἔκαθε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἠναγκάσθη νὰ μεταχειρισθῆ ἄλλον τρόπον διὰ νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ. Ἐπλησίασε τότε καὶ μετόπισσε τὴν ζανθὴν κεφαλὴν τῆς μικρᾶς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

Ὁ τρόμος τῆς Χριστίνας, οὕτως ἀποτόμως ἀφυπνισθείσης, ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἔκαμνε κ ο υ φ ὁ α ὕ τ ἰ, ὅπως τὸ κάμνον μερικὰ ὀκνηρὰ παιδιὰ που γνωρίζω διὰ τοῦτο δὲν ἐστερήθη τοῦ συνήθους πρωϊνοῦ φιλήματος.

— Καλημέρα, μαμμά, εἶπεν ἡ Χριστίνα, ἀνταποδώσασα τὴν μητρικὴν θεωπεῖαν, πρὶν ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐἶτα προσέθεσε:

— Τί κρῖμα νὰ μ' ἐξυπνήσῃς, μαμμά! Ἐβλεπα τόσην ὦραν ὄνειρον!

Ἐνῶ ἐνεδύετο τὴν Χριστίνα, ἦτο σπεπτικὴ καὶ ἀφηρημένη.

— Μαμμά, ἠρώτησεν ἔξαφνα εἰς τί μ' ἀρκετὰ χρῆσιμῶν τὰ ὄνειρα καὶ πῶς γίνονται;

— Πῶς γίνονται: Αὐτὸ, Χριστίνα, εἶνε ζήτημα αὐτοῦ αἱ ἐξηγήσεις που δίδουν οἱ σοφοί, δὲν συμφωνοῦν μεταξὺ των. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰ ὄνειρα εἶνε εἰκόνες τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου, αἱ ὅποιαι ἀντανάκλωνται, τρόπον τινά, εἰς τὸ πνεῦμά μας, καθ' ὅσον χρόνον τὸ σῶμα

κοιμᾶται, ἀκίνηται, ἀναπαύεται. Εἰς τὸν ὕπνον μας λοιπὸν ζαναθλέπομεν ὅ,τι εἶδαμεν, ὅ,τι μᾶς ἔκαμεν ἐντύπωσιν, ὅ,τι μᾶς συνεκίνησεν ὅταν ἐμεθεα ἔξυπνοί.

— Καὶ ὁμοῦ μαμμά, ἐγὼ δὲν εἶδα τίποτε οὔτε χθὲς οὔτε τῆς ἄλλης ἡμέρας, ἀπὸ τὸ ὄραϊον ὄνειρον που ἔβλεπα. Θέλετε νὰ σὰς το διηγήθῃ ἐνῶ θὰ με κτενίζετε;... Ἀκούσατε. Δὲν εἰξεύρω τί ἤμουν, ἀλλὰ βέβαια θὰ ἤμουν πουλί; γιὰτί δὲν ἐπατοῦσα εἰς τὴν γῆν. Ἐκεῖ, λέει, ἦταν μίαν λίμνη, μεγάλη, ὄραϊα, κυανῆ, ἡσυχή. Ἐπάνω ἐς αὐτὴ τὴ λίμνη ἔπλεε, λέει, μίαν βάρκα στενὴ καὶ μακρὰ, τὴν ὅποιαν ὠδηγοῦσεν ἕνας μόνον ναύτης ὄρθιος εἰς τὴν ἄκραν μὲ τὸ κουπί. Ἡ βάρκα αὐτὴ ἦταν γεμάτη κοριτσάκια. Ἦσαν τόσων πολλὰ καὶ τόσων στοιβασμένα, ποῦ ἐμοιαζαν μὲ μπουκέτο. Νὰ το ἐβλέπατε αὐτὸ τὸ μπουκέτο ἀπὸ κεφαλῆς, ἀπὸ χερσῆς, ἀπὸ φορεματάκια, τί εὐμορρὸ που ἦταν! Ἄφ' οὐ κοριτσάκια κανένας διὰ νὰ τὰ προσέξῃ. Τὴ χαριτωμένα που ἦσαν! τὰ πεῖδ σοβαρὰ ἐκρατοῦντο ἀπὸ τὸ χεῖρ τὰ πεῖδ ζωηρὰ ἐκρατοῦσαν σημαιοῦλες καὶ τῆς ἔσειαν εἰς τὸν ἀέρα. Ἐνα ἀπὸ τὰ μικρότερα κοριτσάκια ἐβγαλε τὸ χεράκι του ἀπέξω ἀπὸ τὴ βάρκα, διὰ νὰ βρέχῃ καὶ καλὰ τὰ δάκτυλά του. Τὰ ἄλλα δὲν τὸ ἐπρόσεχαν καὶ ἐκεῖνο ἐξακολούθησε νὰ σκύπτῃ, μὲ τὸ χεῖρ ἀπέξω, μέσα ἐστὶ νερὸ. Καὶ ἡ βαρκοῦλα ἔτρεχε, ἔτρεχε... Τὴν ἔβλεπα, λέει, μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησιν καὶ ἔλεγα μέσα μου: «Φθάνει νὰ μὴν πέσῃ ἐκεῖνο τὸ καίμενον τὸ κοριτσάκι!» Ἡθελα νὰ φωνάζω τὸ βαρκαῖον, νὰ τὸν κάμω νὰ προσέξῃ ἄλλὰ κάτι τι μ' ἐμπόδιζε... φωνὴ ἀπὸ τὸ στόμα μου δὲν ἔβγαλε. Ἐφοβούμουν μὴν πέσῃ ἡ μικρὰ που ἐξακολούθησε νὰ σκύπτῃ ἀνησυχούσα, ὑπέφερα δι' αὐτὸ καὶ ἄρχισα νὰ μὴν αἰσθάνομαι πλέον εὐχαρίστησιν ποῦ ἔβλεπα τὴν βαρκοῦλα νὰ τρέχῃ. Γι' αὐτὸ, μαμμά, σ' εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἐξόπνησες!

— Κ' ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὄραϊον ὄνειρό ποῦ μου διηγήθηκες. Ἀλλὰ μ' ἐρώτησες κάτι τι, εἰς τὸ ὅπολον δὲν σου ἀπήντησα. Μ' ἐρώτησες εἰς τί χρῆσιμῶν τὰ ὄνειρα. Νομίζω ὅτι ἀπὸ αὐτὸ που εἶδες εἴμπορεῖς νὰ ὀδηγήθῃς καὶ νὰ το εὔρῃς μόνη σου.

— Δὲν ἐννοῶ τίποτε, μαμμά.

— Γιὰ σκέψου ὀλίγον. Ἡ ἐκπληξίς που ἐδοκίμασες, ὅταν εἶδες τόσα κοριτσάκια μέσα εἰς μίαν βαρκοῦλαν τὸσην! θὰ χωρὶς κανένα μεγαλιέτερον διὰ νὰ τὰ προσέξῃ ὁ φόβος σου μήπως πέσῃ καὶ πνιγῆ τὸ μικρότερον... ἔ, αὐτὸ δὲν μοιάζει ὀλίγον μὲ διηγησιν ἀλληγορικὴν, μὲ μῦθον τοῦ Διδώπου, μὲ παραμῦθον τοῦ Ἀνδρῆσεν; Σίεις τὰ παιδιὰ εὐρίσκατε καμμίαν φοράν πολὺ αὐστηρὰν καὶ ἐνοχλητικὴν τὴν ἐπαγρῶ-

πνησιν τῶν μεγαλιέτερον. Ἀλλὰ τὸ ὄνειρόν σου σὲ ἔκαμε νὰ τὴν ἐπιθυμήσῃς καὶ νὰ τὴν δικαιολογήσῃς τὴν ἐπαγρῶπνησιν αὐτὴν, ὅταν εἶδες μόνον τὰ κοριτσάκια ἐκεῖνα καὶ ἐκτεθειμένα εἰς τὸν κίνδυνον... Νὰ το ἐνθυμῆσαι τὸ ὄνειρόν σου καὶ νὰ μὴ μουρμουρίζῃς ὅταν σοῦ δίδουν ὀδηγίαν οἱ μεγαλιέτεροί σου. Αὐτὸ θέ σε ὠφελήσῃ. Μόνον εἰς τὰ ὄνειρα τὰ ὄφινουν μόνον τῶν τὰ παιδιὰ εἰς τὴν πραγματικότητα ἔχουν τοὺς μεγαλιέτερους, οἱ ὅποιοι ποτὲ δὲν τὰ φῖνουν νὰ κάμνουν ὅ,τι θέλουν.

ΑΒΑΝΑΡΟΣ ΣΕΝΟΤΙΜΟΣ

Ἡ ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Τὸ ὀσμῆμένο βγαίνει φεγγαράκι τὰ γαλανὰ χρυσόφροντας νερά, καὶ τῆς βραδείας τὸ δροσερὸ ἀεράκι φουσκώνει τῆς βαρκοῦλας τὰ φτερά.

Σ' ἀμμόστρωτον ὀβύνει τὸ κύμα ἀγκαλιὰ, καὶ ἀφρίζοντας χύνει δροσῶτα φιλιὰ.

Κι' αὐτὴ πάνω ἐς τὰ κύματα πετάει κ' ἡ θάλασσα μὲ χάδια τὴν φιλεῖ, ἐστὸ δρόμον τῆς λευκοῦς ἀφροῦς σκορπίζει [πᾶει καὶ τρέχει φτερωτὴ σὰν τὸ πουλί.

Σ' ἀμμόστρωτον ὀβύνει τὸ κύμα ἀγκαλιὰ, καὶ ἀφρίζοντας χύνει δροσῶτα φιλιὰ.

I. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΪΙΑ

Ρηφοκινῶν εἶνε νὰ εἶπῃς περὶ ἐνὸς δένδρου ὅτι εἶνε ὄραϊον, πρὶν γευθῆς τὸν καρπὸν του.

Ὀλιγολογία καὶ ὀλιγοφαγία δὲν ἐβλάψαν ποτὲ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κοριτικοκεφαλῆς ὑπῆρτικὸς ἐστιατορίου. Ἐξ ἐπὶ πλάτης. — Παῖδι, νὰ μου φέρῃς μπαρμούνια, ἀλλὰ ἂν εἶνε φρούτα, ὅπως ἐκεῖνα που ἔφαγα χθὲς.

Ὁ Κοριτικοκεφαλῆς. — Μείνετε ἡσυχος, κύριε. Ἐχομεν ἀκόμη ἀπὸ τὰ ἴδια.

Ἐστὴν ὁδὸς τῆς Κεραλήνας Ἀδρας.

Τὸ πρῶτον διηγήμα* τοῦ Τασοῦ. Ὁ Τασὸς ἐζητοῦσε ἀπὸ τὴν μητέρα του ζάχαρην, διὰ νὰ φάγῃ τῆς φρούλας του. Ἡ μητέρα του δὲν του εἶδε. Καὶ ὁ Τασὸς:

— Σεύρε, μαμμά, τί συνέβη ἐδῶ ἐστὶ γενομένη; Ἐνα παιδί ἐζητοῦσε ἀπὸ τὴν μητέρα του ζάχαρην, διὰ νὰ φάγῃ τῆς φρούλας. Ἡ μητέρα δὲν του εἶδε καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ παιδί ἔπεσε ἐς τὸ πηγάδι.

Ἐστὴν ὁδὸς τοῦ Ἐρευνητοῦ*

